

ORATORIJ 2000•

LAVRA VIKUNJA

Priročnik za počitniški program

Pripravil in uredil
Rafo Pinosa s sodelavci

zbirka

ANIMATOR 9

■
LAVRA VIKUNJA, ORATORIJ 2000.
Priročnik za počitniški program

■

■

■

■

CIP-Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

253-053.6

LAVRA Vikunja : oratorij 2000 : priročnik za počitniški program / [pripravil in zbral
Rafo Pinosa] . - Ljubljana : Salve, 2000. - (Zbirka Animator ; 9)

ISBN 961-211-174-X

1. Pinosa, Rafo

107373824

■
Pripravil in zbral: Rafo Pinosa
Fotografija na naslovnici: Jernej Potočnik
Oblikovanje naslovnice: Petra Černe Oven
Lektoriranje: Nataša Cotman
Urednik zbirke: Jože Krnc SDB
Izdajatelj: Salezijanska mladinska pastoralna in Društvo mladinski ceh
Založba: Salve d.o.o., Ljubljana
Tisk: Solidarnost, d. d., Murska Sobota, 2000

PREDSTAVITEV

Tudi letos bo poletni Oratorij. Seveda, saj je vendar lepo... Zbiramo se tam pri župnišču, pojemo, poslušamo zgodbo, skupaj molimo, gremo na izlet, igramo, tekmujemo pa še in še. Tako nekako povedo otroci. V Sloveniji se Oratorija vsako leto udeleži več tisoč otrok.

Kaj je torej Oratorij? Je to prostor, čas, program ali morda molitev? Vse to je pomembno, vendar ne zadošča. Oratorij je mladostna igrivost, plemenitost srca, ustvarjalnost in dobrohotnost. To pa je odvisno od ljudi: od teh, ki se imajo radi in ki to ljubezen OMOGOČAJO - od Tebe, ki si boš vzela čas.

Priročnik, ki je pred vami, je drugačen od dosedanjih. Letošnja zgodba o Lavri je zgodba o otroku, ki po Božji milosti vzgaja odrasle. Dopustimo otrokom, da nas s svojo preprostostjo in iskrenostjo prevzgojijo v poštene in dobre kristjane.

Nekajletne izkušnje pripravljalcev so narekemale poenostavitev in večjo preglednost vsebine priročnika. Doslej se je nabralo že precej gradiva, ki ga lahko uporabljamo tudi letos. Bodimo ustvarjalni – tudi to je ena pomembnih značilnosti tistih, ki »se gremo oratorij«. Predvsem pa, vzemimo si čas za dobro.

V veselem pričakovanju na snideje

Salezijanska mladinska pastoralna

ZGODBA NAMESTO UVODA

V revni hišici na samotni jasi je živel starček. V baraki ob hiši je prežvekovala koza, ki mu je dajala mleko. S preprosto leseno ograjo je bil obdan vrtiček, na katerem je starček pridelal nekaj hrane zase in za svojo živalco. Največje bogastvo, ki je pritegnilo pozornost naključnih obiskovalcev pa je bila veličastna jablana. Spomladi se je bohotila v čudovitem cvetju. Dnevno jo je obiskalo na tisoče čebel. V sončni pripeki je nudila čudovito senco. Jeseni je rodila take sadeže, da bi jih človek raje občudoval kakor jedel. Za nameček pa je odvrгла liste, s katerimi sta starček in koza lahko čez zimo prenočevala na mehkiem ležišču.

Večkrat je hodil tod mimo fotograf. Včasih se je tudi ustavil in s starčkom kaj poklepetal. Ob nekem obisku mu je prinesel v dar nekaj lepih barvnih fotografij o jablani pred hišo. Starček se zazre v fotografijo s snegom obloženimi vejami in pripomni: "Res je to moja jablana, toda na tej sliki nekaj manjka." Fotograf mu je ponudil sliko s cvetočim drevesom. Starčkova pripomba je bila podobna: "Da, poznam cvetje moje jablane, toda na tej sliki nekaj manjka." Fotografu se je zdelo, da bo starčka v tretje zadovoljil. Toda tudi fotografija z zlato-rdečimi jabolki, pod katerih težo se je šibilo mogočno drevo, je pospremil z besedami: "Vem, da so taki sadeži na mojem drevesu, toda tudi pri tem posnetku nekaj pogrešam!"

Fotograf je bil v zadregi in skoraj užaljen, saj je bil prepričan, da lepšega posnetka še ni napravil. Začel je s predlogi, v kakšnem trenutku bi lahko še slikal to starčkovo drevo: ob sončnem vzhodu, v viharju, v pozni jeseni, ko si listje nadene tisoče barv. "Prepričan sem, da bi tudi na teh posnetkih bila velika pomanjkljivost," je starček zatrjeval, "jaz namreč poznam, vidim in čutim še nekaj, kar je očem nevidno. Da more to drevo rasti, cveteti, dajati senco in se upirati viharju, da more roditi in se razkazovati s svojimi sadovi, da se more jeseni odeti v take pisane barve, so potrebne korenine. Iz nevidnega raste vidno. Zato na vsaki vaši fotografiji nekaj pomembnega manjka.

*Z mladimi ravnajmo tako, kot bi ravnali z Jezusom Kristusom,
otrokom, če bi prebival v naši sredi*

Janez Bosko

z g o d b a

S. Irena Berčan

LAVRINA VELIKA LJUBEZEN

OSEBE:

Lavra - 12 let

Marija Mercedes - 14 let

Julija - 9 let

Ana

Karmen

Vera

sestra Roza

gospa Vikunja

gospa Jožefa

Manuel

škof Kalijero

I. NOVI DOM

Bralec:

Lavra Vikunja se je rodila 5. aprila 1891 v Santiagu v Čilu. Ravno takrat je izbruhnila državljanska vojna in ker je bil Lavrin oče vojaški uslužbenec, so revolucionarji preganjali tudi njega. Zato je vsa družina zbežala iz mesta in se naselila 500 km južno od Santiaga, v kraju Temuko.

Čez dve leti se je rodila Lavrina sestra, po imenu Julija. Že po dveh mesecih pa je oče od izčrpanosti in trpljenja umrl.

Mama Mercedes je ostala sama z dvema majhnima hčerkama. Preživljala se je s šivanjem, a življenje je bilo kljub trudu in delavnosti zelo trdo. Čez šest let se je mama odločila, da bo prekoračila mejo in se naselila v obljubljeni deželi, v Argentini.

V novi deželi je mama iskala zanesljivo oporo in varno gnezdece za svoji hčerki. Kot rešilne bilke se je oklenila Manuela Mora, bogatega posestnika in rejca konj. Preselila se je na njegovo posestvo, obe hčerki pa je vpisala v šolo in zavod sester Hčera Marije Pomočnice v bližnji kraj Hunin de los Andes. Manuel je obljubil, da bo plačeval šolnino za deklici.

Vzavodu - prihod

- g. Vikunja: Dober dan, sestra. Jaz sem Mercedes Vikunja in to sta moji hčerki, Lavra in Julija, ki sem ju vpisala v vaš zavod.
- s. Roza: Pozdravljene. Jaz pa sem sestra Roza. Vesela sem, da sta prišli k nam. Tu bo odslej tudi vajin dom.
- Julija: *(plane v jok)* Nočem ostati tukaj! Domov hočem!
- s. Roza: Pridite, pokazala vam bom našo hišo. *(z roko "kaže" posamezne prostore)* Tam so šolski razredi, tu je jedilnica in nad njo spalnice, tam zadaj je kapela, tukaj pa je igrišče, kjer bomo preživljale vesele urice. Poglejte, tudi druge deklice že prihajajo.

Med klepetom se približa več deklic s potovalnimi torbami in nekaj mamic.

- s. Roza: Pogledjte, dobile ste dve novi sošolki, Lavro in Julijo. Lavra, to je Marija Mercedes, s katero bosta v istem razredu.
- Marija: *(poda roko Lavri)* Marija.
- Lavra: *(poda roko Mariji)* Lavra. To pa je moja sestra Julija. Vesela sem, da sva se spoznali.
- Ana: Ah, kako hitro so minile počitnice! Čudovito sem se zabavala. Sedaj pa spet ta šola ...
- s. Roza: Kaj si pozabila, da so tudi med šolskimi urami odmori, ko so na vrsti igre, žoga in kolebnica? *(vrže žogo Ani)*
- Ana: Saj res, med dvema ognjema se pa že celo večnost nisem igrala. Kdo se gre?
- Deklice: Jaz, jaz, jaz!
- s. Roza: Kar pojdite, medtem pa bomo z mamicami odnesle vaše torbe.

Deklice odidejo z žogo, sestra in nekaj mamic vzamejo torbe in jih nesejo ven.

- g. Jožefa: *(se približa g. Vikunji)* Vi ste mama dveh novih učenk, kajne?
- g. Vikunja: Tako je. Pripeljala sem svoji hčerki, ker želim, da prejmeta dobro vzgojo. Stanujemo precej na samem in v bližini ni nobene šole ...
- g. Jožefa: Kje pa živite?
- g. Vikunja: Oh, to je dolga zgodba. Prišle smo iz Čila, sedaj pa stanujemo v Kilkiue'.
- g. Jožefa: V Kilkiue'? Ali ni to posestvo Manuela More? Kolikor vem, je ta človek na zelo slabem glasu ...
- g. Vikunja: *(vzdihne in skomigne z rameni)* Kaj pa hočem.
- g. Jožefa: Vsekakor ste pametno ravnali, da ste deklici pripeljali v zavod. Tu bosta res deležni dobre vzgoje.

s. Roza in mamice se vrnejo.

- s. Roza: Slišite, kako se deklice veselo igrajo, gospa Vikunja? Celo Julija se je potolažila in se vključila v igro. V Lavrinih očeh pa sem takoj prebrala, da ji bo tu zelo všeč.
- g. Vikunja: Da, lažje mi je pri srcu. Ni mi žal, da ju puščam pri vas, čeprav ju bom zelo pogrešala. Sedaj pa moram iti.
- s. Roza: Lavra, Julija, pridita sem! Poslovita se od mame, ker gre domov.

Lavra in Julija pritečeta

- Julija: Kaj res že odhajaš in naju puščaš sami?
- g. Vikunja: Odhajam, Julija, a tukaj nikakor ne boš sama. Toliko novih prijateljic boš imela in sestre bodo lepo skrbele zate. In ne pozabi ubogati Lavre. (*objame Julijo*)
- Julija: Ne bom, mama.
- Lavra: (*objame mamo*) Na svidenje mama. Čimprej naju pridi obiskat.
- g. Vikunja: Bom, Lavra, takoj ko bo mogoče. Pridni bodita. Na svidenje! (*odide*)

II. TOLIKI ZAKAJ

Bralec:

Dnevi v zavodu hitro minevajo. Hiša je revna in skromna, a deklice se v njej dobro počutijo. Deležne so dobrote in veselja, zato se počutijo kot doma.

Lavra se je hitro vživela v novo okolje, v veliko oporo ji je tudi prijateljica Marija.

Med odmorom - deklice se igrajo; Lavra in Marija se sprehajata.

Lavra: Veš, Marija, vesela sem, da sem tvoja prijateljica. Veliko se lahko naučim od tebe.

Marija: O ne, jaz se lahko toliko naučim od tebe. Vedno si dobra in nasmejana in tako prijetno se je pogovarjati s teboj. Sploh me ne moti, da si mlajša od mene.

Lavra: Hvala, ker ti lahko zaupam tudi svoje skrivnosti. Zadnjič sem razmišljala, kako zelo je tukaj drugače kot doma. Ne vem zakaj ...

Marija: Kako to misliš? Seveda je drugače: tu je mesto, tam je vas, tu je šola, tam delo na kmetiji.

Lavra: Ne, ne, ne mislim tako. Veš, ne znam ti prav razložiti, ker niti sama ne razumem. Zakaj je tu več veselja, čeprav je doma vse bolj razkošno; zakaj se tu bolje počutim, čeprav je doma veliko lepše okolje in narava; zakaj je nasmeh sester tako drugačen od nasmeha moje mame; zakaj ...

Zazvoni zvonec

Marija: Zvonilo je za konec odmora, Lavra. Spet imamo pouk, če se ne motim je na vrsti verouk. Ampak brž ko bo konec ure, bova nadaljevali s pogovorom, prav?

Lavra: Prav.

Deklice vstopijo v razred in sedejo v klopi; sestra je za katedrom.

- s. Roza: Danes se bomo pogovarjali o zakramentu sv. zakona. To je zelo pomembna tema, saj odraščate in nekatere se boste kmalu, morda že čez nekaj let poročile. Gospod je ustanovil zakrament sv. zakona zato, da bi blagoslovil skupno življenjsko pot moža in žene. Na žalost danes mnogo ljudi živi v skupni zvezi, ne da bi se poročili. Vedeti morate, da to ni po Božji volji in da ti ljudje živijo v grehu in so daleč od Boga ...
- Lavra *(medtem, ko pazljivo posluša, ji postane slabo in omedli)*
- Deklice: Lavra!
- s. Roza: *(skoči k Lavri)* Omedlela je. Marija, hitro skoči po malo vode.
- Deklice *(ostanejo v kolpeh in se tiho pogovarjajo)*
- Sestra: *(ob Lavri)* Ubogi otrok, le zakaj je tako iznenada omedlela?
- Marija: *(prinese moker robček in ga položi Lavri na čelo)* Lavra, Lavra, zbudi se!
- Lavra: *(počasi prihaja k zavesti)* Oh ... oh ... zakaj ... zakaj ... Mama, ... tako te imam rada ... Marija, ... pomagaj moji mami.

Bralec:

Nihče ni razumel, zakaj je Lavra tistega dne omedlela. Ona pa je dobila odgovore na svoje mnoge zakaj. In ob novem spoznanju je postala bolj odrasla, bolj zrela. Spoznala je, da je mama, ki jo ima tako zelo rada, v težkem položaju in da je daleč od Boga. Želela ji je pomagati in jo rešiti iz Manuelovih rok.

Veliko skrivnost je Lavra ohranila zase; samo Jezusu je zaupala trpko bolečino in ga prosila za mamo.

III. V ŠIVALNICI

Bralec:

Lavra veliko posluša in opazuje življenje okoli sebe. Prihaja do pomembnega spoznanja, da je Bog ljubezen in da jo ima neskončno rad. Odkrije tudi, da Bog živi v vseh njenih sošolkah in sedaj razume, kaj pomeni tisti stavek iz evangelija: »Kar ste storili kateremu mojih najmanjših bratov, ste meni storili.« Trudi se, da bi po svojih močeh pomagala drugim.

Pri uri šivanja - deklice in sestra šivajo

- s. Roza: *(razlaga Juliji)* Zelo dobro, Julija. Sedaj pa dokončaj še tole.
Torej vam je bilo všeč pripovedovanje o Mariji Mazzarello?
- Vse: Da!
- Marija: Povejte nam še kaj o don Bosku!
- Lavra: In o Dominiku Saviju!
- Julija: Tako lepo znate pripovedovati.
- s. Roza: Vse bo še prišlo na vrsto.
- Ana: Tolikokrat ste mi že rekli, da sem neubogljiva, no, sedaj pa vidite, da so tudi svetniki bili prav takšni.
- s. Roza: Res je, toda svoje napake so popravljali in postajali vedno boljši. Tako lahko storiš tudi ti.
- Ana: Ah, ne vem, če bi. Ne ljubi se mi. *(odloži šivanje in se igra s prsti)*
- s. Roza: Karmen, ali si že prišla gumb?
- Marija: Ne še, sestra Roza. Ne znam ga.
- s. Roza: Ana, vidim, da si že končala s svojim delom. Ali bi pokazala Karmen, kako se prišije gumb? Saj znaš, kajne?
- Ana: Seveda znam, česa pa jaz ne znam. Pomagala ji pa ne bom, kar sama naj se potruzi.

Lavra brez besed vstane in pomaga Mariji

- s. Roza: Ana, Ana! V marsičem si se že poboljšala, a veliko se boš morala še naučiti. Dekle, ki hoče biti dobro, nikoli ne odreče pomoči bližnjemu.
Ko pa smo ravno pri šivanju, katera od vas se spomni, kaj je Marija Mazzarello rekla o šivanju?

Julija: Rekla je, da bo z iglo zbadala ljubezen in ... ah, ne vem.
Ana: Tega že ni rekla.
Vera: Rekla je, če ni šivanja, ni ljubezni.
Lavra: Marija Mazzarello je sklenila, da bo vsak njen vbodljaj z iglo dejanje ljubezni do Boga.
s. Roza: Dobro si si zapomnila. Da, to je zelo pomembno: vsako dejanje, pa naj bo še tako majhno in nepomembno, lahko postane veliko in pomembno, če ga naredimo iz ljubezni do Boga.
Lavra: In prav zato so bili svetniki tako veseli - ker so bili zadovoljni z vsem, kar jim je Gospod poslal, kajne, sestra Roza?

IV. SOBOTNO ČIŠČENJE

Bralec:

Šolsko leto teče, meseci minevajo in že je tu zima. Kot vemo, je zavod precej reven, zato ni vedno dovolj denarja za ogrevanje. Včasih deklice tudi zebe, a kljub mrazu se Lavrina dobrota ne ohladi. Nikdar ne pozabi svojega načrta. Z molitvijo in dobrimi deli želi svoji mami pomagati, da bi se srečala z Bogom.

Deklice pri sobotnem čiščenju

- Karmen: Oh, kakšen mraz. In povrh vsega naj bi šla pometat dvorišče. Niti slučajno, saj se bom še prehladila.
- Lavra: *(pometa in od strani posluša, nato se približa)* Marija, prosim, napravi mi veselje. Zamenjaj z mano: ti pometi do konca tu v spalnici, jaz pa grem na dvorišče. Tam najraje pometam.
- Karmen: Ampak, Lavra, roke imaš že sedaj polne ozeblin! No ja, če ti želiš, pa zamenjajva.

Lavra odide.

- Marija: Kako je Lavra dobrega srca, vedno znova jo občudujem! Svoje usluge zna tako spretno prikriti, da ni nikdar vsiljiva.
- Ana: Saj ni res! Samo dela se dobro in pridno, da bi jo sestre videle in da bi dobila boljše ocene.
- Vera: To pa že ne bo držalo, Lavra ni hinavka.
- Ana: Kar počakajte malo! Videle boste, kakšna je.

Karmen, Marija in Vera odidejo.

- Ana: *(kliče)* Lavra, Lavra, pridi sem. Danes sva midve na vrsti, da pospraviva razred. *(jo čaka z zvitim nasmeškom)*
- Lavra: Kaj res? Že grem, samo še vedro vzamem. *(pride, začne pometati)*
- Ana: Res sem vesela, da sem dežurna skupaj s tabo, draga Lavra. Ti si tako dobra, potrpežljiva in natančna. Le glej, da bo razred dobro pospravljen in da te bodo sestre pohvalile.
- (medtem, ko govori, vzame koš in začne stresati papirčke po tleh)*

Lavra: *(presenečeno)* Kaj pa delaš?
Ana: Ti pometaš, jaz pa smetim. Preprosto, ne?

*Lavra jo presenečeno gleda, nato pa brez besed pometa naprej
Ana vedno bolj jezno raztresa papirčke
Lavra še vedno brez besed pometa*

Ana: *(kriči)* Koza, trapa, navadna hinavka si, da veš!
Lavra: *(mirno)* Žal mi je, da si tako jezna. Ti lahko kako pomagam?

Ana vrže koš na tla in razjarjena odide

Marija: *(vstopi)* Vse sem videla, Lavra. Kako se ti je uspelo obvladati? Ana si je preveč dovolila.

Lavra: Ti ne veš, kako mi je bilo težko. Najraje bi ji zabrusila v obraz milo za drago in jo potem pustila, naj sama vse pospravi. Potem pa sem se spomnila, da... da se lahko premagam in to darujem Jezusu.

Marija: Pa zakaj se tako zelo trudiš, Lavra?

Lavra: Od Jezusa bi rada izprosila veliko, veliko milost in zato mi ni nič pretežko. Marija, mi boš pomagala?

Marija: Bom, Lavra.

V. SPRIČEVALO

Bralec:

Šolsko leto se bliža koncu. Še zadnja spraševanja in kontrolne naloge v šoli in že so pred vrati počitnice. Preden pa deklice odidejo domov, se v zavodu zberejo tudi starši za zaključno prireditev, podelitev spričeval in pohval.

V razredu: starši, pred njimi deklice, spredaj sestra

- s. Roza: Drage učenke, spoštovani starši. Lepo pozdravljeni na naši zaključni prireditvi. Šolsko leto je minilo in sedaj je čas, da pobremo sadove svojega truda, ki smo ga vložili v pretekle mesece. Najprej pohvale najbolj marljivim učenkam. V tem letu Gospodovem 1900, ki pomeni tudi začetek novega stoletja, podeljujemo prvo pohvalo za marljivo učenje in vzorno vedenje učenki Lavri Vikunja! Čestitamo!

Vsi zaploskajo

Lavra pride po pohvalo, sestra ji čestita

- s. Roza: Sedaj bom razdelila spričevala še vsem drugim. Marija ... Ana ... Vera ... Karmen ... Julija ... *(če je navzočih še več deklic, pokliče tudi njih; vsaki izroči spričevalo in ji čestita, deklice pridejo po spričevala, spet sedejo)*
- s. Roza: Želim vam lepe počitnice, ne pozabite tega, kar ste se čez leto naučile in bodite v veselje svojim staršem. Jeseni pa na svidenje!
- Vsi: Na svidenje, na svidenje! *(odhajajo, se poslavljajo)*

Lavra in Marija ostaneta in se pogovarjata

- Marija: Lavra čestitam za prvo nagrado. Kar občudujem te, veš. Vedno si vsaki priskočila na pomoč in velikokrat sem te našla v kapeli, ko si molila, pa si vseeno našla čas za učenje. Kako ti je uspelo?
- Lavra: To je čisto preprosto. Navadila sem se, da mi je vseeno, kaj delam. Z enakim veseljem se lotim česarkoli: igre ali učenja, dela ali molitve. Pa tudi Gospod mi je pomagal ... in seveda tvoje prijateljstvo, Marija.

- Marija: Pogrešala te bom, Lavra, a jeseni se spet vidiva. Počitnic se pa res zelo veselim. Spet bom skupaj z bratci in sestricami, s starši in prijateljicami - kako bo lepo. Gotovo se tudi ti veseliš, kajne?
- Lavra: Veš, pravzaprav bi rajši ostala tu.
- Marija: Zakaj le? V Kilkiue' je vendar čudovita narava. Naužila se boš svežega zraka in si nabrala moči za novo šolsko leto.
- Lavra: Prav imaš, bolje je, da grem domov. Ti pa, prosim, moli zame in jaz bom zate. Drži?
- Marija: Drži. Srečno. *(se pozdravita in Marija odide)*
- Julija: *(pride skupaj z mamo)* Pohiti, Lavra, gremo! Komaj že čakam, da pridemo domov. Spet bom lahko jahala konja in hodila v gozd po jagode in maline ...
- g. Vikunja: Lavra, zdi se mi, da nisi zadovoljna. Ali se nič ne veseliš, da greš domov na počitnice? Najboljša na šoli si. Kako ponosna sem nate, neizmerno si me osrečila!
- Lavra: *(se nasmehne)* Ali res mama? To sem naredila zate, ker te imam zelo rada.

G. Vikunja objame Lavro

- Julija: *(pocuka mamo)* No, ali bomo že šli? Od vseh sem se že poslovila.
- g. Vikunja: Pojdimo, deklici. Pojdimo na počitnice.

VI. NA POČITNICAH

Bralec:

V Kilkiue' jih pričaka čudovita narava in Julija je vsa iz sebe od veselja. Takoj, ko prispejo na kmetijo, teče pogledat vse znane kotičke in pozdravit stare znance: sosedove otroke, konje, pa kužke in mucke.

Tudi Lavra občuduje prekrasno naravo, obenem pa opazuje življenje na posestvu. Kako je vse drugače kot v zavodu.

Vkuhinji: Lavra pomaga mami, npr. lupi krompir.

Julija: *(priteče s šopkom rož)* Poglej, mama, kako čudovite cvetlice in kako lepo dišijo!

g. Vikunja: Res so lepe, hvala, Julija. Daj jih prosim v vazo.

Julija ureja cvetlice.

Lavra: *(zamišljeno)* Kako lepe cvetlice rastejo tukaj. Kako lepih barv so in kako raznovrstnih oblik. Škoda, da ni nikjer nobene Marijine kapelice ali vsaj slike. Lahko bi jo lepo okrasila in počastila Jezusovo Mater.

Julija: Molili smo, ko je bilo šolsko leto, sedaj so pa počitnice. Saj se bova spet vrnili v zavod in lahko boš molila po mili volji.

g. Vikunja: Lavra, včasih si nekam zamišljena. Ti je dolgčas po sošolkah? Ti česa manjka? Kaj ti je?

Lavra: Ne, mama, vse je v redu. Tukaj je res lepo in vesela sem, da si ti ob meni. Pogrešem pa tisto, kar mi veliko pomeni: cerkev ali vsaj kapelico, kjer bi lahko molila.

g. Vikunja: Prosim, Lavra, poizkusi razumeti. Tu je malo drugače kot v zavodu. Saj lahko moliš, kdo ti pa brani? Samo pazi, prosim, da te ne vidi gospodar. Lahko bi se razjezil.

Lavra: Zakaj, mama? Zakaj ga moti, če molim? Je mar to kaj slabega?

g. Vikunja: Ne, seveda ne. A on je pač takšen. Lahko smo mu hvalježne, da živimo tukaj in da vidve hodita v šolo. Saj veš, da on plačuje šolnino.

Lavra: Lahko bi živele tudi kje drugje, kajne mama?

Julija: Mama, ta vaza je tako velika. Nabrati bom morala še veliko rož, da bom lahko naredila lep šopek.

g. Vikunja: Prav, Julija, kar pojdi, pa še Lavra naj gre s teboj in ti pomaga. Lavra, ti pa malo pozabi na svoje skrbi.

Deklici odideta, čez nekaj trenutkov pride Manuel.

Manuel: *(sede na stol)* Končali smo z delom. Ha, ha, najlepšo čredo konj imamo v vsej pokrajini. Žejen sem kot pes. Daj mi nekaj piti!

g.Vikunja: *(postavi predenj kozarec)* Izvoli. *(pogleda proti vratom)* Manuel, sedaj sva sama, morala bi se pogovoriti.

Manuel: Pogovoriti? Ves čas se že pogovarjava, ne? Ha, ha, ha!

g.Vikunja: Poslušaj me, prosim. Lavra je pametno dekle in zelo trpi zaradi najinega položaja.

Manuel: Kakšnega položaja?

g.Vikunja: Saj veš, zaradi mene in tebe, ker živiva kar tako skupaj. Manuel, morava se poročiti.

Lavra: *(pride k vratom, hoče vstopiti, a ostane skrita in posluša)*

Manuel: Ha, ha, ha! Jaz pa poročiti! Saj nisem nor! Svojo svobodo imam še veliko rajši od črede konj in denarja. In povrh vsega naj si nakopljem na glavo vdovo z dvema otrokoma? Niti slučajno. To noro misel si izbij iz glave enkrat za vselej. Raje malo lepše vzgajaj to svojo Lavro. Presneto čedna je, trmasta pa tako kot nobena druga. Glej, da bo bolj ubogljiva in prijazna do svojega gospodarja. Si razumela?!

VII. NAJLEPŠI DAN

Bralec:

Tudi brezskrbni čas počitnic vedno mine in spet se je treba vrniti v šolske klopi. Juliji je težko zapustiti mamo in oditi v zavod, Lavra pa je vesela, da se bo vrnila v mirno in prijateljsko ozračje, čeprav ji je hudo, ker mama kljub vsem njenim prizadevanjem ni naredila niti koraka bliže Bogu.

Deklice se vračajo v zavod.

- Lavra: Marija, kako lepo, da te vidim! *(jo objame)*
Marija: Vesela sem, da bova spet skupaj.
Lavra: Kako si? In tvoji domači, bratci in sestrice?
Marija: Hvala, dobro. Doma sem se imela lepo. Kar težko se je bilo posloviti. Pa ti? Si se naužila svežega zraka?
Lavra: Oh, da, še bolj pa sem zadovoljna, da sem spet prišla v zavod. Tu se počutim kot doma. Morda veš, ali bo letos kaj novega?
Marija: Da, Lavra, nekaj, kar te bo zelo razveselilo. Naša skupina bo lahko šla k prvemu svetemu obhajilu.
Lavra: Kako lepo! Ampak ... kdo ve, če bom tudi jaz lahko šla. Najbrž sem še premlada.

Bralec:

Lavro čaka veliko presenečenje. Čez nekaj dni ji sestre povedo, da bo tudi ona lahko šla k prvemu svetemu obhajilu, čeprav je nekoliko mlajša od sošolk.

Lavra se pripravlja z vso zavzetostjo in končno pride težko pričakovani dan. To je trenutek velikega srečanja. Lavra govori z Jezusom o vsem. Daruje mu svojo dušo, svoje srce, vse svoje bitje. Naredi junaške sklepe: prizadevala si bo, da bo vse njeno življenje, pa naj stane karkoli, en sam dar ljubezni.

Popoldne jo spet srečamo v pogovoru s prijateljico.

- Marija: Kako čudovit dan. Vse govori o prazniku; okrašena cerkev, naše bele obleke, vsi ti gostje na našem dvorišču. Videla sem tvojo mamo. Kako elegantno je bila oblečena!
- Lavra: Elegantno, da. A čutila sem jo tako zelo daleč. Upala in molila sem, da bi vsaj na ta dan z menoj podelila največjo srečo, a ni pristopila k sv. obhajilu. Ne more prejeti Jezusa ...
- Marija: Jezus je res zahteven do tebe. Ni mu dovolj samo tvoja ljubezen, pričakuje pravo junaštvo in potrpežljivost. Še naprej bom s tabo molila za tvojo mamo.
- Lavra: Hvala, Marija. Ti si res prava prijateljica, nikdar me ne pustiš na cedilu. Poglej, mama mi je prinesla darilo. Pomagaj mi ga odpreti. (*sedeta*)

Lavra odviija in vzame v roke lepo bluzo

- Marija: Kako lepa bluza!
- Lavra: Ti je všeč? Vzemi jo, tvoja je.
- Marija: Čisto zares? (*si ogleduje bluzo*)
- Lavra: (*vzame v roke šal*) Kako lep in topel šal. To bova dali Karmen, njo rado zebe. In tu je še svilena ruta modre barve ... To bo za Vero, njej je najbolj všeč modra barva ... Na dnu so še copati. Te pa lahko podariva Ani, kaj praviš?
- Marija: O, gotovo še nikdar v življenju ni imela tako lepih copat.

Lavra zloži ovojni papir

- Marija: Ampak, Lavra! Vse darove si razdelila, kaj pa bo ostalo tebi?
- Lavra: Meni ostane največ: spomin na ta čudoviti dan ... in tvoje prijateljstvo.

VIII. MARIJINA HČI

Bralec:

V Argentini je navada, da začnejo zvečer 7. novembra praznovati marijanski mesec, ki ga nato zaključijo s praznikom Brezmadežne 8. decembra.

Za Lavro je to mesec posebne duhovne priprave na sprejem v Družbo Marijinih hčera. Dobrota in čisto srce sta nalogi tistega, ki ji hoče pripadati.

Deklice (vse) pri igri. Zazvoni zvonec.

- Vera: Zvoni za večerno molitev.
Marija: Pospravimo žoge, sestra Roza nas gotovo že čaka pred kapelo.
Ana: Ah, čisto sem pozabila na rože za Marijo. No, da malo pomislim ... Ali sem danes naredila kakšno dobro delo ...?
Julija: Jaz sem naredila kar tri dobra dela, zato bom Mariji nesla tri vrtnice.
Ana: *(sama zase)* Presneto, kako slab spomin imam, prav nobenega dobrega dela se ne spomnim. Da, kuharica me je prosila, naj ji prinesem drva, ampak takrat se mi ni ljubilo. Pa kaj, jih bom pa jutri. Vseeno bom rekla, da sem naredila eno dobro delo - kaj pa je to, ena vrtnica.
Marija: *(jo sliši in opomni)* To se mi ne zdi prav, Ana. Raje bodi poštena in se jutri bolj potrudi.

Deklice pridejo do kapele, kjer jih čaka sestra s košaro cvetlic; postavijo se v kolono; Marija in Ana stojita za Lavro.

- s. Roza: Koliko cvetlic boš vzela?
Karmen: Pet, prosim.
s. Roza: Izvoli.
Julija: Meni tri.
s. Roza: Tukaj so.
Vera: Dve.
s. Roza: Vzemi.

Lavra zašpeta sestri na uho.

s. Roza: (začudeno) Koliko si rekla?

Lavra še enkrat zašepeta

s. Roza: Tako veliko? Če bi ti dala celo košaro, še ne bi bilo dovolj. Vzemi ta šopek, ostalo pa bo Marija že videla in to zadostuje.

Med primerno Marijino pesmijo deklice Mariji darujejo cvetlice in nato pokleknejo pred njeno podobo.

Bralec:

Prišel je torej težko pričakovani 8. december.

Lavra: (kleči in moli) O Marija, brez madeža izvirnega greha spočeta, jaz Lavra Vikunja te izberem za svojo Zaščitnico, za svojo Gospo in svojo Mater. Obljubljam ti, da bom živela kot tvoja vdana hčerka.

Vse: Amen.

s. Roza: Lavra, sprejmi to Marijino svetinjico, ki naj te spominja, da si njena hči.

Naprej se poje ista pesem, sestra izroči Marijino svetinjico na modrem traku še drugim deklicam.

Bralec:

Modri trak z Marijino svetinjico je postal Lavrin najljubši nakit. Odlej ga ima vedno pri sebi, tudi takrat, ko gre na počitnice in ga mora skriti pod obleko, da ga Manuel ne bi videl.

IX. BOJ

Bralec:

Tudi drugo šolsko leto je hitro minilo. Lavrina marljivost pri verouku in v šoli je spet nagrajena z odličnim spričevalom. Sedaj jo najdemo na počitnicah na posestvu v Kilkiue'.

V sobi: Lavra za mizo pregleduje podobice, Julija zaliva rože.

- Lavra: Poglej, kako lepa podobica Marije Pomočnice.
- Julija: Joj, Lavra, kaj če pride on in te vidi? Mama je rekla, naj poskrijeva vse podobice.
- Lavra: *(pospravljaj)* Ni mi všeč, da moram skrivati podobice, še manj pa, da morava na skrivaj moliti. Boli me, da tudi mama nikoli noče moliti z nama.
- Julija: Pravi, da nima časa.
- Lavra: *(žalostno)* To ni pravi razlog.
- Julija: Vode mi je zmanjkalo. *(odide)*
- g.Vikunja: *(vstopi)* A, tu si, Lavra. Danes zvečer je praznik posestva.
- Lavra: Vem, mama.
- g.Vikunja: Za večerno zabavo si boš oblekla novo obleko s čipkami ...
- Lavra: Mama, jaz ne grem na zabavo.
- g.Vikunja: Kaj si ob pamet? Seveda moraš iti.
- Lavra: Ne, mama, nočem.
- g.Vikunja: Pojdi vsaj zaradi mene in sestrice.
- Lavra: Ne morem.
- g.Vikunja: Upam, da si premisliš. *(odide)*
- Lavra: *(sama zase)* Oh mama, kako mi je hudo. Kako rada bi šla s tabo, a na ta ples ne morem iti. Vem, da mi Manuel pripravlja zasedo. Večkrat sem na sebi opazila njegov žgoči in vsiljivi pogled. In njegovi pokloni, kako sem zrasla in kako sem lepa ... Ne, ne bom popustila, popuščanje ni pot, ki bi rešila mene in mamó. Marija, varuj me, saj sem tvoja hčerka.
- g.Vikunja: *(se vrne)* Lavra, si pripravljena, da greš na zabavo?
- Lavra: *(odločno)* Ne.
- g. Vikunja: Manuel besni, ker sem mu povedala, da ne greš. Ubil te bo!
- Lavra: Ne bojim se ga.
- g. Vikunja: Zagrozil je, da boš ostala vso noč zunaj v temi med potepuški psi.

Lavra: Rajši sem med psi kot z njim v plesni dvorani.

Zunaj se zaslišijo težki koraki.

g.Vikunja: Lavra, Manuel prihaja, beži ven, kazni se ne moreš izogniti.

Lavra: Molila bom zate, mama. *(odide)*

g.Vikunja: *(nesrečno)* Hčerka, v kakšno nesrečo me boš spravila. Manuel besni od jeze. Rekel je, da ne bo več plačeval šolnine, da ju bo on vzgojil po svojih načelih in jima pokazal, kako je treba delati. Ko sem mu rekla, da bomo šle od tod, mi je zagrozil, da me bo ubil. Nič, ostala bom pri njem, zame ni druge rešitve.

X. DARITEV

Bralec:

Manuel je res skušal izpeljati svoj načrt. V zavod je napisal pismo, da ne bo več plačeval šolnine za Lavro in Julijo. Vendar so sestre ugani-
le, zakaj je to storil in Lavro sprejele v šolo zastonj. V mirnem zavod-
skem okolju je Lavra spet mirno zadihala.

*Marija in Lavra s šolskimi knjigami; Lavra ima okrog vratu
moder trak s svetinjico.*

- Marija: Lavra, kako si bleda, kakšne počitnice si pa imela?
Lavra: Nisem se ravno spočila. A ne skrbi zame, sedaj je spet vse
v redu.
Marija: Rada bi ti zaupala svojo največjo skrivnost.
Lavra: Res?
Marija: Veš, odkar sem v šoli tu pri sestrah, jih opazujem in
njihovo življenje mi je vedno bolj všeč. Rada bi živela
tako kot one, še več, rada bi postala ena izmed njih.
Lavra: Marija, to ti želim iz vsega srca. Tudi jaz sanjam enako, a
če bi zaprosila za sprejem, se bojim, da ne bi bila usliša-
na.
Marija: Zakaj pa ne? Daj, govori s sestrami. In kmalu pride na
obisk škof, lahko vprašaš tudi njega. (*odideta*)

Bralec:

Res je kmalu prišel na obisk škof Kalijero. Marija je bila sprejeta med
sestre kot kandidatinja in Lavra se je veselila skupaj z njo. Sama pa je
prosila za pogovor s škofom.

Vstopita škof in Lavra; škof se usede, Lavra stoji.

- Škof: Kaj ti leži na srcu, Lavra?
Lavra: V sebi čutim veliko željo, da bi postala sestra Hčerka
Marije Pomočnice.
Škof: Si prepričana, da je to res tvoj poklic?
Lavra: Da, gospod škof. Čutim, da me Bog kliče.

Škof: Lepo, Lavra. Vendar si zaenkrat še premlada, komaj 12 let ti je. Počakajmo in pustimo času čas.

Lavra in škof odideta vsak na svojo stran; Lavra sreča Marijo.

Marija: *(ogrnjena v črno ogrinjalo)* Kako je Lavra, kaj ti je rekel?

Lavra: Rekel mi je, naj počakam, ker sem še premlada. A vem, da to ni pravi razlog. Dokler moja mama ne predrugači svojega življenja, ne bom mogla biti sprejeta.

Marija: Vem, kako ti je hudo. Rada bi ti pomagala ... Že vem! *(si odpne ogrinjalo in ga da Lavri)* Ogrni si ga, kot če bi bil tvoj in bi bila že kandidatinja.

Lavra: *(vzame in obleče)* O hvala, Marija, res si prijazna. *(se gleda)* Že vem, kaj bom naredila. *(odideta)*

Bralec:

Lavra govori s spovednikom in mu zaupa svojo odločitev. Za mambo darovala največ, kar ima, svoje življenje.

Lavra: *(vstopi, poklekne ali razširi roke in moli med tiho glasbo)*
Gospod, ti si rekel: "Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da kdo da svoje življenje za svoje prijatelje." Darujem ti svoje življenje za mambo, da bi se ona vrnila k tebi. Pripravljena sem. Sprejmi me.

XI. POPLAVA

Bralec:

Mrzlo je in dežuje. Prebivalci v Huninu zaskrbljeno opazujejo reko, ki vsak dan bolj narašča. Mraz in dež pa kar ne popustita. Nekega dne reka res prestopi bregove in poplavi hiše. Dekleta in sestre se zatečejo v neko hišo, ki stoji više na bregu in je vode niso dosegle. Šele čez nekaj dni se lahko vrnejo v zavod.

Zavod - sestre in deklice se vrnejo; opazujejo posledice poplave v razredu.

- Marija: Kakšno razdejanje!
Vera: Povsod polno blata: po tleh, po stolih, po mizah - še v posodici za črnilo.
Ana: Najbrž nam do konca leta ne bo treba pisati s črnilom, ker bo dovolj peska.
s. Roza: Čaka nas čistilna akcija. Velikonočno čiščenje bomo tokrat opravile nekaj mesecev prej kot navadno.
Lavra: Torej si lahko zavihamo rokave. Kmalu bo vse pospravljeno. Bogu hvala, da je vsaj hiša ostala nepoškodovana. *(zakašlja)*
Ana: Zdaj naj si zaviham rokave, v takšnem mrazu!
s. Roza: Dekleta, če bomo pridno delale, se bomo kmalu ogrele. Karmen in Vera naj gresta počistit jedilnico, midve z Ano bova pospravili hodnik, Marija in Lavra pa razred.

*Druge odidejo, Lavra in Marija začneta pospravljati; Lavra je zelo počasna.
Lavra zakašlja*

- Marija: Lavra, ali si se prehladila?
Lavra: Najbrž, te dni me je zelo zeblo. *(zakašlja)*
Marija: Mraz in vlaga, da, ravno prav za prehlad. Saj bo kmalu bolje: ko pospravimo in zakurimo, nam bo spet toplo in takoj ti bo odleglo.
Lavra: Da, Marija, vse bo še v redu, a zdi se mi, da se tale moj prehlad ne bo pozdravil. *(zakašlja)*
Marija: Daj no, menda ne misliš kar umreti? Kaj pa je to, en prehlad!

Lavra: V zadnjem času sem večkrat pomislila na smrt. Zdi se mi, da me Gospod kliče k sebi.

Marija: Nikar se ne boj smrti, pozdravila se boš in ...

Lavra: Sploh se ne bojim. V nebesih me čakata Mati Marija in Jezus in veselim se, da bom lahko z njima ... (*zakašlja*) Nekdo prihaja. Marija, nikomur ne povej tega, kar sem ti zaupala.

s. Roza: (*vstopi s skodelico v roki*) Lavra, prinesla sem ti toplo mleko z medom, zadnje dni neprestano kašljaš in zelo blede si. Spij tole, potem pa pojdi v posteljo, saj komaj stojiš na nogah.

Lavra: Hvala, sestra Roza, preveč skrbite zame. Vendar se kar dobro počutim in ta moj kašelj sploh ni pomemben. (*naredi dva požirka*) Hvala, dovolj bo.

s. Roza: Vse popij, boš videla, da ti bo pomagalo.

Lavra: Ne morem več.

Marija: Potrudi se.

Lavra: Prav. (*počasi pije*)

s. Roza: Sedaj pa pojdi počivat in kar brez skrbi bodi. Lahko noč.

XII. SLOVO

Bralec:

Lavra je resno zbolela in kljub zdravljenju hira. Sluti, ve, da ne bo ozdravela. Darovanje se je pričelo, a drugi še ne vedo za skrivnost. Mama jo odpelje v Kilkiue', da bi sama skrbela zanjo, nato pa se preselijo v Hunin, v majhno hišico blizu zavoda. Kljub vsej mamini negi Lavra vidno peša.

Lavra leži v postelji, na vidnem mestu je obešen moder trak z Marijino svetinjico, poleg nje sta mama in Julija; pred vrati se pogovarjata gospa Jožefa in sestra Roza.

- g. Jožefa: Ubogo dekle, ali bo res umrlo?
s. Roza: Celo zakramente za umirajoče je že prejela.
g. Jožefa: Kako hitro je oslabela! Še pred nekaj meseci je bila popolnoma zdrava.
s. Roza: Verjetno bi se še pozdravila. Pred tednom dni pa se je nenadoma pojavil Manuel Mora in hotel prenočiti v hiši. Lavra je zahtevala, da odide. To ga je tako razkačilo, da jo je vrgel na tla in zverinsko pretepel.
g. Jožefa: Kakšen grobijan!
Lavra: *(se prebuja)* Mama ... mama ...
s. Roza: Prebudila se je. Vstopiva!
g. Vikunja: Vstopita. Glej, Lavra, sestra Roza je prišla na obisk.
Lavra: O, sestra Roza, vesela sem, da ste prišli.
s. Roza: Prišla sem te pozdravit. Na duhovne vaje odhajam in osem dni se ne bova videli.
Lavra: Nikoli več se ne bova videli.
s. Roza: Daj no, Marija te bo ozdravila in ko pridem nazaj, boš že lahko vstala.
Lavra: Videli se bova šele v nebesih. O vas bom pripovedovala Mariji in ji povedala, koliko dobrega ste storili zame.
s. Roza: *(jo pokriža)* Zbogom, Lavra. *(odide; za njo odide tudi Julija)*
g. Jožefa: Zbogom in moli tudi za mojo hčer. *(si briše solze; odide)*

Marija potrka

g. Vikunja: Naprej. Lavra, poglej kdo je prišel.
 Lavra: Kdo?
 Marija: *(se približa)* Jaz sem Marija, tvoja prijateljica.
 Lavra: Marija ... kmalu bom videla našo nebeško Mater. Pozdravila jo bom... tudi v tvojem imenu.
 Marija: Lavra! *(jo objame in jokaje odide)*

Lavra: Mama ... mama ...
 Mama: Kaj želiš, Lavra?
 Lavra: Pridi bliže, mama ... Nekaj važnega ti moram povedati.

g. Vikunja poklekne k postelji

Lavra: Mama, jaz umiram ... Sama sem to prosila Jezusa ... darovala sem mu svoje življenje ..., da bi ti izprosila milost ... in bi se ti vrnila h Gospodu ... Oh, mama ..., kako bi bila vesela, če bi vedela, ... da boš res zaživela drugače.

g. Vikunja: *(jokaje)* Oh, Lavra, moja mala Lavra! Da, obljubljam ti! Prisezem Gospodu in tebi. Že jutri grem k spovedi in takoj bom zapustila Mora. Moj Bog, odpusti mi! *(objame Lavro)*

Lavra: Sedaj rada umrjem. Jezus, hvala!

Bralec:

22. januar 1904. leta Lavra še ni dopolnila 13 let. V Argentini je bilo takrat poletje. Na poljih, na travnikih in po vrtovih se je odpiralo na tisoče cvetov.

Lavra je sicer umrla, a njenega življenja ni bilo konec. Stopila je v novo življenje v nebesih in bila deležna večne sreče ob Jezusu in Mariji, ki ju je ljubila nad vse. Njena žrtev pa je dala moč tudi njeni mami, da se je vrnila k Bogu in zaživela v svobodi.

Danes se skupaj z njo lahko veselimo vsi mi, saj jo je papež Janez Pavel II. 3. septembra 1988 proglasil za blaženo in jo postavil za zgled vsem mladim.

k a t e h e z e

Rafo Pinosa

PONOS - PONIŽNOST

1. Še Salomon

Izberite nekaj lastnosti in jih zapišite na listke.

Udeleženci naj se

zvrstijo po vrstnem redu

od tistega, ki ima največ te lastnosti, do tistega, ki je ima najmanj.

(številka čevljev, telesna višina, telesna teža, število plomb, lepota, moč, korajža, bogastvo, znanje, zaljubljenost, ...)

Pripravite ves potreben material in sredstva

Potrebovali boste nekaj listkov, na katere napišete razne lastnosti.

Ob zaključku: V življenju se radi primerjamo z drugimi, ali smo v nekakšnem tekmovanju z njimi. V šoli glede ocen, na igrišču glede spretnosti pri igri, v številu igrač, znamki superg in majice, v znamki avtomobila, v velikosti vrta, v starosti hiše, ipd.

Preden postavite v sredino besedilo iz SP, povabite, naj po svojih zmožnostih in besedah povedo razne misli, pregovore, izreke iz svetega pisma, ki govorijo o isti temi:

- **Kaj pravi Jezus (Sveto pismo) o medsebojnem primerjanju ?**
- **Ali veste kakšen citat, ki govori proti bahanju (za ponižnost)?**

Obnovite zgodbo o talentih tako, kot je bila povedana. Zaključite s spodnjim povzetkom, vendar pustite, da najprej mladostniki obnovijo zgodbo tako, kot jo vedo. Lahko jih celo izzovete, da skušajo povedati, kaj pomeni v luči medsebojnega primerjanja, o katerem ste govorili v začetku in boste tudi v nadaljevanju.

(Potrebujete kaligrafsko oblikovan plakat z zapisom Jezusovega citata: Lk 12, 27. Še lilije se ...). Takrat, ko začnete delati povzetke, dajte v sredino zgornji plakat.

Jezus pa pravi učencem, ko se primerjajo med seboj, kateri je najboljše zapisan pri njem: "Nihče naj se med vami ne povzdiguje v učitelja, zato ker več ve, ker mu je Bog dal več talentov ali kaj podobnega. Tisti, ki je dobil pet talentov, mora pridobiti pet novih, tisti ki je dobil enega samega, pa mora pridobiti enega samega. Oba morata pridobiti povsem enak delež. Iz te logike lahko Jezus reče: " ... nobeden naj se ne imenuje oče, učitelj, učenik, ampak se kličite bratje, ker samo eden je vaš Oče v nebesih."

2. Ponižnost - ošabnost

(Potrebujete nekaj penastih žogic ali kakšne druge primerne predmete.)

Ostale prosite, naj se postavijo v krog in jim dajte navodilo:

Sedaj si bomo podajali žogico od enega do drugega. Preden vržete predmet, recite komu je namenjen in pogledjte to osebo v oči, nato vržite. Žogice vam v nobenem primeru ne smejo pasti na tla. Nobene žoge, ki pade na tla, ne smete pobrati.

Ko so udeleženci na ta način podali najmanj vsak po pet žog, jim recite, da naj sedaj gledajo samo noge svojih sosedov (levo ali desno) in še naprej mečejo žoge tako kot prej, samo da ne pogledajo igralca, ki mu je žoga namenjena. Vsakega, ki mu je žoga namenjena, pokličejo po imenu. Še vedno velja pravilo, da ne smejo pobirati žogic, ki padejo na tla. Čez nekaj časa jim recite, naj začnejo gledati samo svoje noge in namesto, da kličejo imena tistih, katerim je namenjena žogica, naj vsakič, preden vržejo žogico, zakličejo svoje ime. V zelo kratkem času bo zmanjkalo žogic. Sedaj je čas za razpravo:

- **V kakšni meri je bilo to dejanje povezano s ponižnostjo?**
- **Kaj se je zgodilo z vašo komunikativnostjo in učinkovitostjo, ko se niste osredotočali na druge, temveč samo na svojo okolico, oziroma samo na sebe?**
- **Čemu je bilo to bolj podobno, ponosu ali ponižnosti?**
- **Ali mislite, da bi v normalnem življenju drugi izrabljali vašo ponižnost, če bi vedeli da ste ponižni?**

Ob zaključku razprave recite:

Biti ponižen zahteva, da smo pozorni na druge okoli sebe. Ponos pa nas vodi v to, da na prvo in pogosto edino mesto postavimo sami sebe.

3. Zaključna molitev:

Pridite k meni vsi, ki ste obteženi.

Potrebujete: Vsakemu dajte v roke po en bombon ali kamenček ali steklen biser (lahko izbirajo), dovolj velik križ.

Postavite se v krog okrog križa.

S poudarkom preberite enkrat ali dvakrat: Lk 12, 22-31.

Nato je rekel svojim učencem: »Zato vam pravim: Ne skrbite za življenje, kaj boste jedli in ne za telo, kaj boste oblekli. Pomislite na vrane: ne sejejo in ne žanjejo. Nimajo ne shrambe ne žitnice in vendar jih Bog hrani. Koliko več kakor ptice ste vredni vi! Kdo izmed vas pa more s svojo skrbjo podaljšati življenje za en sam komolec? Če torej ne zmorete niti najmanjše reči, kaj ste v skrbeh za drugo? Pomislite na lilije, kako rastejo. Ne delajo in ne predejo, toda povem vam: še Salomon v vsem svojem veličastvu ni bil oblečen kakor katera izmed njih. Če pa Bog tako oblači travo na polju, ki danes obstaja in jo jutri vržejo v peč, koliko bolj bo vas, maloverni! Zato tudi vi ne iščite, kaj boste jedli in kaj boste pili. Ne delajte si s tem skrbi! Vse to namreč iščejo narodi sveta. Vaš Oče vendar ve, da to potrebujete. Išcite njegovo kraljestvo in to vam bo navrženo.

Pomislite na lilije,
kako rastejo.
Ne delajo in ne
predejo, toda
povem vam:
Še Salomon v
vsem svojem
veličastvu ni bil
oblečen kakor
katera izmed njih.

Rafo Pinosa

Ali si upaš - POGUM

1. Seznam najpogumnejših

Potrebujete: belo tablo oziroma plakat in ustrezen flomaster.

Drugi del samo za najstnike, prvi del primeren za otroke.

Otroke vprašajte, kdo od naslednjih ljudi se jim zdi najbolj pogumen:

- **Neil Armstrong** (prvi človek, ki je stopil na luno)
- **Mati Tereza** (redovnica, ki je ustanovila red, ki skrbi za uboge in bolne)
- **Štefan** (prvi mučenik, ki je bil ubit zaradi pridiganja Jezusovega sporočila)

Po glasovanju naj gredo skupaj tisti otroci, ki so glasovali za iste ljudi. V skupinah naj se nato pogovarjajo o svojih razlogih glasovanja in naredijo reklamo za svojega kandidata.

Vsaki skupini dajte minuto, da pripravi svoje odgovore na naslednja vprašanja:

- **V kolikšni meri vaš kandidat izraža pogum?**
- **Zakaj naj bi bil vaš kandidat med desetimi najpogumnejšimi ljudmi?**

Povzetek naredite s pomočjo naslednjih vprašanj:

- **Kaj mora storiti nekdo, če želi biti pogumen?**
- **Kaj je pogum?**

Njihove zamisli nato napišite na tablo ali plakat.

2. Double-Dog Dare

Ljudje včasih storijo pogumno dejanje iz čisto neumnih razlogov. Vprašajte otroke, če se spomnijo, da bi kdajkoli storili nesmiselno pogumno dejanje kot npr. spust s kolesom po strmem hribu ali kaj podobnega.

Nato preberite naglas naslednji časopisni odlomek:

(Lansing, Michigan) Včeraj popoldne je 11-letni deček splezal na goro nasproti Cascade Parka. Splezal je 1800 m visoko, nato pa se je ustrašil in ni mogel več ne naprej in ne nazaj. Ko se je z reševalno ekipo srečno vrnil nazaj in so ga vprašali, zakaj je to storil, je dejal: »Nisem želel, da bi drugi mislili, da sem reva.«

Skupine naj se pogovorijo o naslednjih stvareh:

- Ali je bil ta fant pogumen?
- Zakaj je bil oziroma ni bil?

Nato naglas preberite še:

(Estes Park, Colorado) Včeraj so okoli druge ure popolne obvestili, da so na gori Ferris opazili izmučenega plezalca. Stekla je hitra reševalna akcija in ob 15.15 je bil plezalec že varno na zemlji. Izvedeli smo, da se je Craig DeMoto, kot mu je bilo ime, odločil preplezati goro Ferris. Na pol poti ga je popadla nenadna slabost in ni mogel več naprej.

Otroci naj se pogovarjajo o naslednjem:

- Ali je bila reševalna ekipa pogumna?
- Zakaj je bila pogumna oziroma zakaj ni bila?

3. Pojdi stran

Recite:

Če nam preti nevarnost in se kljub tej nevarnosti odločimo za neko dejanje, lahko rečemo, da smo se odločili pogumno. Ne moremo ravno reči, da smo pogumni, če ravnamo neodgovorno in nesmiselno. Pogum je, če se preudarno odločimo glede nečesa, za kar imamo dovolj informacij, ne glede na posledice.

Poslušajte, kaj je Jezus dejal o posledicah, če mu sledimo:
Naj nekdo naglas prebere Mt 5,10-11; 10,34-39.

Vprašajte:

- **Ali je potrebno imeti pogum, če želimo slediti Jezusu?**
- **Zakaj ja oziroma zakaj ne?**

4. Ali si upaš ...

... priti k "Mojci" in ji reči: "Mojca imam te rad bolj ali manj kot "Francko" (ime novega dekleta). S tem izbere dekle, ki še ni bilo klicano. Nagovorjena se lahko odloči za tri variante: "Snubcu" lahko da poljubček, ga klofne, ali mu vzvišeno zabrusi s prezirljivim tonom v glasu in kretnjah, stoje na stolu: "Otroče". Dekle izbere novega fanta.

Opozorila voditeljem: Vsi igralci se morajo natančno držati pravil, ne smete dopustiti, da uporabijo druge besede, da se držijo drugače, kot je dovoljeno, da ne naredijo predpisanega. Vsak fant mora kot pravi kavalir poklekniti pred svojo izbranko, se ji najprej pokloniti in potem izreči tisti čarobni stavek: Mojca, imam te bolj (manj) rad kot Francko. Kot voditelj si zapisujete vrstni red, kako so fantje izbirali dekleta, ni potrebno, da imate zapisane odgovore, ker niso potrebni za potek igre, važno pa je, da si zapisujete imena, ker je pomembno za nadaljevanje. Udeleženci (najstniki) pa si vrstnega reda ne bodo zapomnili, ker jih vsebina preveč prevzame.

Ko so se zvrstili vsi fantje in vsa dekleta, lahko v primeru, da je neenakomerno število fantov in deklet, gredo izbrani tudi dvakrat, vendar najprej morajo biti udeleženi vsi. Ko so prišli na vrsto vsi vsaj enkrat, preidemo v drugi krog, ki daje igri pravi zaključek.

V obratnem vrstnem redu, gredo dekleta k istim fantom, kot so šli fantje v prvem krogu, zato je pomembno, da imamo kot voditelji narejen seznam.

Janez, ti si moj princ na belem konju, ti si nekaj drugega kot Polde. Nagovorjeni fant mora odgovoriti: **Micka, moja kraljična, tvoj suženj.** Ji poljubi roko. Zavrne jo tako, da se obrne proč. Če ji je poljubil roko, ji mora za nagrado ves dan izkazovati majhne pozornosti, se mora pusti premagati pri igri, jo mora pozdravljati, medtem ko

drugih ne pozdravlja ipd. Če jo zavrne, se morajo vsa dekleta preko celega dne obračati od njega, njegova izvoljenka pa mu vsakič lahko reče "**Reva**".

Primer zapisovanja udeležencev: **Janez: Micka: Polde: FRANCKA: TONE: Jerca:** ... Iz zapisa so vidni tudi pari.

POSEBNO OPOZORILO: Voditelj si mora igro dobro predstavljati in mora povedati vsa pravila in vse posledice tako jasno, da ni dvoma, da kdo ne bi poznal posledic svojega dejanja.

Isti dan popoldne ali naslednji dan obvezno naredite preverbo počutja in prekinite učinke igre. Ponovno vzpostavimo normalen delovni ritem, ki ga igra lahko močno moti.

5. Zaključek:

Vsak udeleženec naj sestavi kratko molitev, v kateri se priporoči Mariji, ki je prav tako zbrala veliko poguma, da je rekla, da želi biti Božja mati. V molitvi bo vsak prosil Marijo, da bi ga vodila in mu pomagala, da bi svojo nalogo vsaj en dan pogumno in dosledno spolnjeval tako, kot se je odločil. Če je le mogoče, naj v molitev vključi tudi svojo *simpatijo*. Fante tako spodbujamo, da so lahko mož beseda, da so sposobni biti fant, vreden zaupanja.

Rafo Pinosa

Egiptovski Jožef - MOČ ODPUŠČANJA

Cilji: Odpuščanje je boljša rešitev od zakona: "Zob za zob in oko za oko".

Material: Sveto pismo, cca 50 trakov iz blaga, oznaka za poligon.

Starost: mladostniki

1. Uvod

Mladostniki naj sami predstavijo zgodbo o egiptovskem Jožefu.

Animator naj iz zgodbe povzame samo ključne poudarke: oče ga ljubi, ker se mu je rodil v starosti. Kot zadnji otrok ima nekatere privilegije (nekoč mu za rojstni dan kupi dolgo suknjo).

Bratje morajo čuvati črede svojega očeta na paši, Jožef pa jim prinaša hrano.

Med pašo sklenejo, da ga bodo umorili, ker jih zaradi Jožefa oče zapostavlja. Najstarejši se temu upre, zato sklenejo, da ga vržejo v vodnjak, v katerem ni bilo vode.

Ko Jožef naslednjič pride, to zares naredijo. Čez nekaj časa gre mimo karavana trgovcev, ki so namenjeni v Egipt. Prodajo jim Jožefa. V Egiptu ga kupi bogat dvorjan Putifar. Zaradi neke napake, ki jo je Jožef naredil, se znajde v ječi, kjer pa ga imajo sojetniki zelo radi, ker zna razlagati sanje. Tako ga Putifar osvobodi, da bo razlagal sanje še njemu. Ravno v tem času pa je Bog poslal čudne sanje faraonu, ki so se mu ponavljale vsako noč. Nihče jih ni znal razložiti, čeprav so prihajali najslavnejši razlagalci sanj. Putifar se spomni na Jožefa. Ker Jožef z Božjo pomočjo takoj razloži sanje, ga faraon povzdigne za namestnika v deželi. Zaupa mu vse zaloge hrane za vso državo. Jožef počasi pokupi vso zemljo za faraona, kar mu še poveča ugled.

Vprašanja za skupino:

- **Kakšne so bile faraonove sanje?**
- **Kako jih je Jožef razložil - kaj pomenijo (5 min)?**

2. Spanglerjev primer

V Svetem pismu za mlade sem pri Jožefu našel naslednjo zgodbo iz resničnega življenja. Spanglerjev primer:

Spangler je bil voditelj velike tolpe v Clevelandu, ki je imela veliko moč in so se je vsi bali. Tudi sam je zaradi tega zbujal strah. Nihče mu ni smel ne reči, ne narediti nič, kar bi bilo proti njegovemu ugledu. Velikokrat so se spopadali z drugimi manjšimi tolpmi in vedno zmagali. Marsikdaj so koga tudi ubili, vendar Spanglerju niso upali narediti nič. Celo policaji v njegovem okolišu so se ga bali. Nekega dne pa se je peljal po mestu v svojem bogatem avtomobilu. Voznik avtobusa je po nesreči zadel njegov avto. Poškodba na avtu je bila zanemarljiva, razbita je bila samo zadnja luč.

Spangler, ki se mu kaj takega še nikoli v življenju ni zgodilo, je ves besen vzel iz predala pištolo, šel k vozniku avtobusa in ga ustrelil. Voznik je bil na mestu mrtev. Vendar če prej nihče ni videl, da je Spangler naredil kakšno slabo dejanje, da je v pretepih za prodajo mamil koga tudi ubil, se je sedaj našlo dovolj prič, ki so bile pripravljene pričati na sodišču, kaj je naredil nedotakljivi vodja bande. Obsojen je bil za nameren uboj in dobil kazen 15 let strogega zapora.

Razlaga:

Spangler se je strašno maščeval za poškodbo avtomobila nad človekom, ki ga sploh ni poznal, niti ni poznal njegovih razlogov, zakaj je zadel avto. Poškodba avtomobila ni bila niti omembe vredna,

Jožef je imel veliko več razlogov, da bi se maščeval nad svojimi brati, ko so prišli k njemu v Egipt po žito. Bili so iste krvi, istega mesa, bili so iz iste hiše. Storili so mu strašno krivico iz čistega premišljenega sovraštva.

3. Delo v skupinah (5 min).

Preberite: 1Mz, 45:3-8.

Jožef se ni mogel več premagovati vpričo vseh, ki so stali pri njem. Zaklical je: "Pošljite vse od mene ven!" Tako ni bilo pri Jožefu nikogar, ko se je dal bratom spoznati. Tedaj je na glas zajokal, tako da so slišali Egipčani in čula tudi faraonova hiša. Potem je rekel Jožef svojim bratom: "Jaz sem Jožef! Torej moj oče še živi!" Bratje pa mu niso mogli odgovoriti; tako so osupnili pred njim. "Stopite, prosim, bliže k meni!" In ko so pristopili bliže, je dejal: "Jaz sem vaš brat Jožef, ki ste ga prodali v Egipt. Zdaj pa se nikar ne žalostite in si ne očitajte, da ste me prodali semkaj! Kajti Bog me je poslal pred vami, da vas ohrani pri življenju. Že dve leti je lakota v deželi in bo še pet let, ko ne bo oratve in žetve".

Vprašanje:

➤ Ali vidite kakšno razliko med ravnanjem Jožefa in Spanglerja?

4. Igra

Metanje trakov noter in ven (igra 344 tekst Alberik).

Kaj smo se naučili ob današnji zgodbi?

Če se drugemu maščujemo za krivico, ki nam jo je naredil po nesreči ali pa namerno, nič ne pridobimo. Za to obstajajo drugi boljši načini: Na krivico odgovorajti s krivico je kot metanje trakov ven in not.

Edino kar je zanimivo pri vsem tem, je dejanje metanja. Enako kot je pri povzročanju krivice zavest, da to drugega boli. Odmisliti moramo, da krivica, ki mi jo povzroča drugi, boli tudi mene.

Jezus uči drugačne pristope k poravnavanju krivic. Naštejte jih nekaj! (namesto zob za zob ...).

David Jensterle

Naredimo človeka po svoji podobi (1 Mz 1,26)

Cilj: Jezus nas uči ljubiti.

Način dela: v skupinah po 8, skupen plenum.

Predviden čas: 15 do 20 minut

Starost: mladostniki

1. Uvod

Danes je zgodba postavljena v sivalnico. Lavra opazuje življenje okoli sebe. Prihaja do spoznanja, ga je Bog ljubezen in da jo ima neskončno rad. Odkrije tudi, da Bog živi v vseh njenih sošolkah in trudi se, da bi po svojih močeh pomagala drugim.

Zato bo naše srečanje imelo poudarek na dveh zapovedih, ki jih je Jezus najbolj poudarjal in ju je v svojem življenju dosledno živel in izpolnjeval in zaradi njiju tudi zelo trpel, ker ju ljudje niso izpolnjevali. Še danes sta najbolj kršeni. »**Ljubi Gospoda svojega Boga z vsem srcem z vso dušo in z vso močjo in svojega bližnjega kakor samega sebe.**« Poudaril pa je tudi, da kdor pravi, da ljubi Boga, pa ne ljubi bližnjega, ta ne ljubi Boga. Ti dve zapovedi od nas zahtevata največje napore in odpovedi, hkrati pa največje veselje in tudi življenje. Vsi smo najbolj veseli, če nas drugi upoštevajo in cenijo. Sedaj se bomo igrali tri igrice, ki krepijo zaupanje. Pri vseh igricah bodite pozorni do vseh, ne samo do svojih najbližjih prijateljev, ampak razširite krog prijateljev in delite svoje prijateljstvo tudi s tistimi, ki so mogoče za to prikrajšani.

2. Vaje

Prva vaja se imenuje *moj krokodilček*. Stojimo v krogu. Animator pove svoje ime in doda: "To pa je moj krokodilček". Naslednji pove najprej animatorjevo ime, nato svoje in doda: "To pa je moj krokodilček," in tako naprej.

Tako si med seboj delimo svoja imena in krokodilčka. Postanemo prijatelji in prijateljki ne zlorablajo imen. Postanemo odgovorni za imena svojih prijateljev – torej smo drug za drugega odgovorni.

Naslednja vaja je *pošiljanje pozdravčkov*. Namen igre je, da razveseljujemo stare in nove prijatelje. Vsak je vesel, če se ga kdo spomni in ga pokliče, ali mu napiše kakšno pismo, ali pa pošlje e-posto. Vedno tako v našem življenju kot tudi v tej vaji nastopa nekdo, ki hoče te povezave razbiti. Toda mi se ne damo in kljub njegovi prisotnosti svojim prijateljem pošiljamo pozdravčke. Morda ste že spoznali katerega od teh neznanih nekdo: lenoba, pohlep, nevoščljivost, ljubosumje, laž itd. Sami verjetno poznate še več tistih, ki tudi vam kradejo in vas ovirajo, da bi navezovali in ohranjali svoja prijateljstva.

Vajo bomo izvajali takole: napravite krog, držite se za roko, nekdo pa stoji znotraj kroga. Tisti, ki pošilja pozdrave začne: "Pošiljam pozdravčke Tjaši (Lojzetu)". Istočasno desnemu ali levemu sosedu stisne roko, vendar tako, da ta, ki je na sredi kroga ne vidi stiskov. Opozorilo: Rok ne smete skrivati za hrbtom. Stiski potujejo naprej do naslovnika. Ko je naslovnik prejel pozdravček reče: »Hvala za pozdravčke« In sedaj ta prejemnik pošlje pozdravčke naslednjemu naslovníku oz. prijatelju. Kadar "motnja" v sredini kroga opazi stisk rok zakliče: "Stop!". Pokaže na tistega, ki je poslal stisk in če se ni zmotil, zamenjata mesti. Pozdravčki začno novo pot pri igralcu, ki je na novo vstopil. Vaja nas uči tudi poštenosti.

3. Pogovor

Skupine naj bodo primerno velike, da vsakdo pride do besede in da se ne bo čutil ogroženega (7 - 12).

- **Kako si se počutil, ko si zaslišal svoje ime?**
- **Kdaj si bil presenečen, razočaran, da ta in ta pošilja pozdravček prav tebi?**
- **Kako si se počutil, ko si za pozdravček sprejel zahvalo?**
- **Kako pomembno je pri prijateljih odpuščanje? Ali je prijateljstvo brez odpuščanja možno?**

- **Kaj mislite o rasizmu, nasilju, o nesprejemanju?**
- **Papež se je v postu opravičil vsemu svetu za vse napake, ki jih je kdaj katoliška Cerkev v zgodovini naredila posameznikom, skupinam, narodom. Kakšna bi bila tvoja poslanica miru danes, ki velja za krvavo stoletje, stoletje vojn, nasilja in kršenja človekovih pravic? Na voljo imaš največ pol minute, da ga poveš v oddaji TV Dnevnik.**

Če delate v več skupinah, se vnaprej dogovorite za predvideni čas dela (do 15 minut). Vprašanja napišite na liste tako, da jih vsi sodelujoči vidijo, polagajte jih enega za drugim v sredino skupine. Če se odločite za plenarno zasedanje, naj iz vsake skupine eden ali dva povesta najbolj bistvene poudarke pogovora. Skupina naj se dogovori, kdo bo poročal in katero izjavo naj izpostavi.

4. Zaključek

Namesto običajnih zaključkov bomo tokrat naredili nekoliko drugače.

Spet se postavimo v krog eden za drugim, tako da bomo imeli dovolj prostora (z iztegnjenimi prsti se neovirano dotikam soigralca pred sabo, če imam komolec uprt v svoj bok).

Voditelj začenja z rahlo masažo, vsi drugi pa ponavljajo na podoben način to, kar začutijo na svojem hrbtu. Posebej v skupinah, ki podobnih vaj še niso izvajale, je dobro, da voditelj poleg izvajanja tudi pripoveduje, kaj počenja. Še najboljša je pripoved o dežju in prvih kapljah, ki padajo v vročem poletju, potem začno bolj pogosto, rahel dež, prava ploha, ki se konča ponovno v posamezne kapljice. Udeleženci izvajajo dež z blazinicami prstov na rokah, prsti morajo biti rahlo pokrčeni, da ne zabadamo nohtov in rahlo trdi, da soigralec pred nami začuti naš dotik kot kapljo (rahel udarec), ne pa kot božanje. Voditelj povabi vse, da nekaj trenutkov obstanemo tako, kot smo, samo da spustimo roke, da mrtvo padejo ob telesu.

Kot misel za premišljevanje lahko izreče kaj podobnega. "Hkrati, ko smo dajali, smo tudi prejeli in vendar ni prejemanje odvisno od dajanja".

Zamizimo in stegnimo eno roko v krog, dokler nekoga ne prime-mo za roko. Po možnosti naj vsakdo drži samo enega, ni pa nujno.

Prijatelju, ki ga še ne poznam (zaprte oči) odpuščam vse, s čimer me je do danes prizadel, užalil razočaral. (kratka tišina) Za tega

svojega prijatelja bom sedaj ob koncu zmolil Gospodovo molitev, ki me uči odpuščanja.

Po molitvi naj odpro oči in zaključijo s stiskom roke, lahko pa tudi s simbolno gesto, da eden drugega pokrižajo na čelu.

➤ **Zakaj je vaša roka našla prav tega?**

5. Dodatne možnosti:

Če pripravljate oratorijski časopis, je lahko zelo dobra tema za pesem, razmišljanje ipd. Ne da bi vedel komu sem odpustil.

Dotaknil se me je Gospodov prst, narejen sem po božji podobi, najtežje je odpuščati.

Boštjan Medved

Vsak dan je priložnost za iskanje resnice - NEVOŠČLJIVOST

Cilj:

doživljajski: doživeti, kako me pristnost - resnica osvobaja
in prinaša mir,

spoznavnavni: spoznati pomen vztrajanja pri hoji za Jezusom,

dejavnostni: trudil sem bom, da bom v odnosu do vseh ljudi
pričevalec resnice.

Oznanilo: Resnica vas bo osvobodila (Jn 8, 31-38).

Pripomočki: sveča, vžigalice, 3 kocke ledu v majhnih posodicah, list z
napisom.

Prostor: sedimo v krogu; če je možnost, na tleh, na sredini gori sveča,
pod njo prtiček ali vsaj list papirja.

Čas: cca 30 - 35 minut.

Starost:

1. Razmišljanje za animatorja

Kaj je nevoščljivost? Kaj se takrat, ko smo nevoščljivi, dogaja v naši
duši? Nekdo je modro zapisal, da vsak greh korenini v pomanjkanju
ljubezni. Prenekateri poet bi mirno dejal, da je ljubezen ogenj, ob
kateri se stali še tako trd kos ledu. Vse to so lepe misli, toda, kako jih
zaživeti?

Prijatelj je dobil *petko*, jaz pa le *trojko*, pa čeprav sva se skupaj učila.
Prijateljica je začela hoditi z mojim fantom, pa čeprav sem ji zaupala.
Pri sosedih so kupili nov avto, pri nas imamo še starega. Starši pohva-
lijo sestro za vsako malenkost, name pa kar pozabijo.

Verjetno ima vsak človek vsaj majčkeno izkušnjo nevoščljivosti in
tudi spomine nanjo.

Če se ozrem na svojo, vidim, kako pomembno je, da še tako majhen greh priznam pred seboj, pred Bogom, navsezadnje tudi pred bližnjim, še posebej, če sem bil v odnosu do njega nevoščljiv in neiskren. Če pa sem vse skupaj hotel zamolčati, me je Bog presenetil tam, kjer sem ga najmanj pričakoval. Včasih tudi tako, da mi je na obisk poslal ravno tistega prijatelja, kateremu sem se zadnje čase izogibal.

Naj se sliši še tako starokopitno, a Bog resnično vse vidi in sliši - celo naše misli. Resnica vedno izplava na površje, četudi se skrivamo za najdebelejšo masko. Če je človek pristen, potem je vsak korak skozi življenje ne le lažji, ampak tudi bolj sproščen in vesel.

2. Uvod

Pri katehezah smo se že pogovarjali, da Bog živi v vseh ljudeh: naših starših, prijateljih, sosedih, znancih, tudi v "sovražnikih". Danes pa bomo videli, kako je, če Boga na nek način oviramo ali celo dušimo v naših srcih. To je največkrat takrat, ko želimo uveljaviti predvsem svojo svobodno voljo, pri tem pa pozabljamo, od koga smo jo prejeli.

3. Kako

Za začetek bomo naredili kratko vajo oz. igro. Razdelite se v tri skupine (sistem razdeljevanja je prepuščen odločitvi, pa tudi izvirnosti animatorja, bistveno je, da so skupine tudi približno enake starostne strukture). Vsaka skupina naj si najde svoj prostor, kamor bom prinesel (položim jo na tla na sredino skupine) kocko ledu, da pa ne bomo umazali tal, so te kocke v majhnih posodicah. Namen te igre je, da kot skupine sodelujete v iskanju načina, kako staliti kocko ledu, ne da bi se je dotikali z roko ali pihali vanjo. Igra je končana, ko prva skupine odkrije pravilen način topljenja kocke ledu. Pravilo (led preprosto postavijo h goreči sveči na sredini) je že prej zapisano na listu, ki ga animator tudi pokaže.

Po igri se spet vsi skupaj posedemo v krog okoli sveče in treh kock ledu.

Videli smo, kako smo vsi sodelovali, ko smo imeli pred seboj isti cilj. Tudi v našem vsakdanjem življenju je podobno, le da je to sodelovanje težje. Zakaj težje? Vsaj delček odgovora se skriva tudi v teh kockah ledu. Tudi mi smo večkrat zelo zadržani do neznancev,

včasih smo nezaupljivi celo do prijateljev. Marsikdo govori, kako pomembni so zaupanje, iskrenost in vztrajanje pri resnici, sam pa hodi naokoli, kot bi imel okoli sebe leden oklep. Kot bi se bal narediti prvi, drugi, ... korak k Luči, Jezusu. Težko spustimo blizu koga, da bi nas bolje spoznal, da bi nas videl v srce, da bi spoznal naše sanje. Bojimo se tveganja, da bi z odprtostjo izgubili del sebe. A s takšnim ravnanjem se ne skrivamo le pred bližnjimi, ampak tudi pred Bogom. Kot bi v svoji notranjosti hoteli ohraniti čisto svoj prostor - skrito kamrico, v kateri želimo biti čisto sami, Boga, ki trka, pa ne slišimo. **Če se bomo še tako močno želeli biti sami, resnično sami ne bomo nikoli.** Lahko se skrijemo pred vsem svetom, a pred Bogom se ne moremo. On ne le vidi našo dušo, naše srce, ampak živi v vsakem srcu. On ostaja z nami v trenutkih, ko dvomimo v dobronamernost staršev, ko izgubljammo zaupanje v svoje prijatelje. On je z nami v trpljenju in veselju, na nas pa je težka, a lepa naloga: **da se naša svobodna volja popolnoma preda Njegovi volji, Njegovi ljubezni.**

V prizoru smo videli, kako Ana zmerja Lavro s hinavko, češ, da ji je samo za uspeh v šoli. A Lavri ni le za to; ona sprejema in živi Božjo ljubezen kot neprecenljiv dar. Zaveda se, da je edino Božja ljubezen zdravilo za prijateljčino nevoščljivost. Ona vidi to ljubezen tudi v svoji prijateljici, svoji mami, sestrah v zavodu in celo v hudobnem Manuelu.

Zelo lep zgled nam daje Jezus, ko spregovori o pomenu Božje besede za naše življenje. Skupaj prisluhnimo Jezusovim besedam. Naj bo ta odlomek tudi prvi del molitve, za drugi del pa vam bom že sedaj razdelil liste (če je možno, naj bodo velikosti osebne izkaznice in iz tršega papirja, saj se takšen listek zaradi svoje priročnosti tudi lažje shrani za dneve po oratoriju, npr. v denarnico, šolsko torbo, ...).

Prisluhnimo Jezusovim besedam ...

4. Zaključek

Sledi počasno branje (ali še boljše - doživeta pripoved) odlomka iz Janezovega evangelija. (Jn 8,31-38). Pred branjem animator položi list z velikim tiskanim napisom (ČE OSTANETE V MOJI BESEDI, STE RESNIČNO MOJI UČENCI) k sveči.

Jezus pravi: »Če ostanete v moji besedi, ste resnično moji učenci«. Vsak naj v tišini razmisli, kaj bi lahko storil svoji notranjosti, v svojem odnosu do sebe, do Boga in do staršev, prijateljev, znancev, ljudi, ki jih vsak dan srečuje, da bi se še bolj približal Jezusovemu zgledu.

Vsak je povabljen, da zapiše svoj sklep, ki naj bo v sedanjem času, v trdilni obliki, preverljiv, pozitivno oblikovan, brez besedic *moram* ali *naj bi* in je uresničljiv brez tuje pomoči. Tišina (2 - 4 minute).

Sedaj je vsak povabljen, da pove svoj sklep na glas, kdor pa misli, da bo s tem preveč oseben, lahko svoj sklep izreče le s kratko besedo ali simbolom (to pride v poštev zlasti pri mlajših otrocih, ki lahko zapišejo tudi kakšno dobro lastnost, ki jo opazijo pri sebi).

Jezus, hvala, da si nam podaril to skupno srečanje.

Pesem : Na poti skozi življenje

Rafo Pinosa

Stoj pokonci: INTEGRITETA

1. Čas za tabloid

(Sedaj imate priložnost, da si kupite tabloidni časopis.)

Vzemite tabloidni časopis in preberite nekaj naslovov. Otroci naj vstanejo vsakič, ko zaslišijo zgodbo, za katero so mnenja, da je resnična. Vmes jim povejte še nekaj izmišljenih naslovov, kot npr. Mladinskega voditelja okronali za kralja sveta.

Nato pa recite: »Človek Jezus je vstal od mrtvih in je Gospod!«
Vprašajte:

- **Kot kristjani vemo, da je to res. Ampak kako z našim načinom življenja pokažemo, da to verujemo?**

Recite:

- **Če rečemo, da je Jezus Gospod, moramo to tudi pokazati z našim načinom življenja. Imeti integriteto pomeni živeti in govoriti resnico tudi takrat, ko te nihče ne opazuje.**

2. Oglaševalske podlasice

Potrebujete: po eno pisarniško sponko/dva igralca.

Mladostnikom recite, naj se razdelijo v pare. Vsakemu paru dajte po eno sponko in recite:

Čestitam! Sedaj sta postala pisca reklamnih tekstov pri oglaševalskem podjetju Oglaševalske podlasice d. o. o. Vajina naloga je, da napišeta reklamni oglas, ki bo prepričal stranko, da bo plačala \$500 za vajino sponko. Izmisli si nekaj, da bo stranka verjela, da je ta sponka zares vredna toliko denarja. V pomoč vama povem nekaj možnih stavkov: »Ta sponka je zgodovinske vrednosti. Prav to sponko je uporabil blaženi škof A. M. Slomšek,

ko je spenjal spise za slavno knjigo Blaže in Nežica v nedeljski šoli«. Ali pa: »V tej sponki je skrit tajan mikrofilm z zelo pomembnimi podatki za vlado«. Da sestavita oglas, imata na voljo tri minute.

Potem, ko vsak par predstavi svoj oglas, jih vprašajte:

- Ali so naši načini kazali integriteto ali ne?
- Kako bi se glasil zares pošten oglas?

Po njihovih odgovorih, jim recite:

- V katerih primerih je lahko nevarno, če smo pošteni?
- Ali ste v preteklosti kdaj trpeli zaradi svoje poštenosti? Kako?
- Ali je zaradi poštenja vredno trpeti? Zakaj da, oziroma zakaj ne?

3. Preverjanje poštenosti

Potrebujete: Več Svetih pisem

Mladostnike prosite, naj se razvrstijo v skupine po tri in jim naglas preberite Apd 6,8-7,2; 51-60. Nato se pogovorite o naslednjih vprašanjih:

- Kako je Štefan pokazal svojo poštenost?
- Kaj se je zgodilo zato, ker je bil pošten?
- Kaj je pridobil s svojo poštenostjo?
- Povejte en poseben primer, kjer boste v tem tednu vi izkazali svojo poštenost.
- Kakšne bodo posledice?
- Kakšne bodo koristi?

4. Zaključna molitev

Srečanje zaključite tako, da prosite skupine (s po tremi mladostniki), naj vsak pove prošnjo za vsakega v skupini. Molijo naj, da bi jim Bog dal moči za pošteno ravnanje v prihajajočem tednu, v igrah brez meja, pri nogometu, ... Molitev - prošnja naj se glasi neposredno za njegovega udeleženca: Prosim Gospoda za Janeza (Metko), da bi mu Gospod dal moči, da danes popoldne v odmoru ne bo nikogar spotaknil. Po vsaki trojki zmolite eno molitev skupaj (Zdravamarija, Očenaš, ...).

Urška Celarc

Samarijani

1. Uvod

V vsaki skupini, skupnosti, vasi, stolpnici, šoli, so ljudje, ki smo jih označili, da so

drugačni, da ne sodijo čisto v ta prostor. V šoli so to lahko učenci drugega, ponavadi nižjega razreda. Na vasi so to vsi ki živijo v določenem delu vasi, ali vsi, ki živijo v neki določeni hiši. V stolpnici so to vsi, ki živijo v kletnih stanovanjih, Do takih ljudi se vedemo drugače, čeprav sami ne vemo zakaj, preprosto se prenaša kot nekakšno izročilo, kot nikjer napisano pravilo. Vsi po vrsti so slabši od nas, redko kdaj boljši.

Kateheza je namenjena otrokom, vendar jo z nekoliko drugačnimi uvodi lahko izvajamo tudi z najstniki

2. Naši predsodki

Naredimo krog in šele sedaj povemo, da se bomo za začetek igrali igro Gnilo jajce. Ko jih že nekaj sedi v krogu, končamo z igro in na kratko obnovimo zgodbico dneva.

Kaj se je zgodilo Lavri danes?

Kaj je spoznala?

Medtem ko otroci pripovedujejo, jih spomnite na pravljico o Grdem Račku. Nato, če je sami ne znajo obnoviti jim jo povejte. Vsi so se norčevali iz laboda zaradi njegove drugačnosti, a na koncu je postal najlepši med vsemi. In ravno tako kot so se račke norčevale iz njega, se lahko hitro zgodi, da zaradi lastne ošabnosti (po potrebi razložimo pomen besede) in samoljubja postanemo račke. Ob tem se sploh ne zavedamo, da zaradi svoje drže ne opazimo kvalitet drugih, da smo zaradi lastnega vedenja mi sami še najbolj smešni.

3. Zgodovinski (svetopisemski) predsodki

Nekaj podobnega se je dogajalo v Jezusovem času. Takrat je vladalo splošno mnenje, da so ljudje, ki živijo v pokrajini Samariji ne daleč od Jeruzalema, malo drugačni, predvsem slabši, bolj grešni.

Jezus, ki se ni kaj dosti menil za mnenje množice, se je na poti skozi to pokrajino ustavil prav pri njih.

Preberemo odlomek Jn 4, 3-10; 27-30; 39-41.

Na tako sestavljenem odlomku kasneje otrokom lažje razložimo, da je vseeno, kakšen si, kdo si, ker Bog gleda na to, kar je v tebi in te ima rad.

4. Povzetek

Po končani pripovedi spomnimo otroke še na drugi dve zgodbici o Lavri in o Grdem Račku in jih povabimo:

➤ **Kaj nam hočejo vse tri zgodbe povedati?**

V pogovoru jih lahko vodimo do zelenega cilja. Skupno sporočilo lahko tudi napišemo ali narišemo na plakat, da nas bo spodbujalo pri nadaljnjem delu.

V višjih razredih pa se lahko na osnovi teh zgodb pogovarjamo o "drugih in drugačnih". Kdo so Samarijani našega časa?

➤ **Kaj predstavljajo priseljenci drugih narodnosti v kraju?**

➤ **Kakšen je naš odnos do mentalno ali telesno prizadetih otrok v našem kraju?**

➤ **Kdo so in kaj lahko naredimo, da bi se te etikete s Samarijanov odstranile?**

Prav pri zadnjem vprašanju spodbudite udeležence Oratorija, da naredijo čisto konkretno delo v času trajanja Oratorija prav kot gesto dobre volje za naše Samarijane.

Boštjan Medved

Odpuščanje

Sveto pismo: Lk 23, 34-43

Pripomočki: razpelo, papir, sveča.

1. Uvod

Njegov (Jezusov) glas je bil neskončno blag, pa vendar jeklen in neodpodljiv: "Kakšni so ljudje! Ko gre za tuje grehe, jim ne poideta ne spraševanje, ne radovednost. Vsak javni škandal izkoristijo in obrnejo pozornost nanj, samo da jo odvrnejo od svojih prikritih odgovornosti. Pa vendar, kako težko se ljudje naučite pozabljati! Kakšni ste! Mislite, da je moje srce tako majhno in ubogo, kakor je vaše, da sploh ne morem v celoti pozabiti in odpustiti. Tak molči že! Nikar me več ne sprašuj in ne misli na tistega, ki me je polomil. Pusti to pri miru. Kaj pa ti veš? Kaj pa vedo ljudje? Pusti to. Pozabi! Jaz sem mu že odpustil. Pozabi, kar je storil. Jaz v trenutku in za zmeraj pozabim človeku grehe, brž ko se skesa. Enkrat za vselej odpustim vsa nesrečna dejanja. In se jih nikoli več niti ne spomnim. Pusti to pri miru!"

(R. Cue, Moj polomljeni Kristus, Dravljje 96)

2. Zgodba: Gregor in slepi Janez

Na katehetovi mizi stoji križ in pred njim sveča.

Gregor je zjutraj ponavadi težko vstajal, zato se mu je skoraj vedno mudilo v šolo. Še na pol v spanju je oddrvel mimo cvetočih rož v lepo urejenem parku in mimo ljudi, ki so se nastavljali prvim jutranjim žarkom naravnost v šolo.

Nekega jutra mu je pot prekrizal starejši mož. Bil je slep in ni vedel, da je Gregorju na poti; brezskrbno je užival v petju ptic in vonju pomladi. "Pojdi mi s poti, starec. Zamudil bom pouk!" se je nanj obrnil Gregor. Opazil je, da je to isti mož, ki ga je prešnji dan tako grdo ogovoril. Opazil je tudi, da je mož slep. Od tedaj je bil z njim bolj vljuden.

"Hej, fant, kam se ti mudi? Kako ti je ime?", je nekega jutra starec z imenom Janez presenetil Gregorja. Gregor mu je ves začuden odgovoril: "Gregor sem" in oddrvel naprej proti šoli. Ta dogodek Gregorju ni dal miru. "Le zakaj tega starca zanima moje ime? Naj se raje zanima zase, mene pa pusti pri miru. Pa še slep je. Saj narave sploh ne vidi". Taka in podobna vprašanja so vse bolj mučila Gregorja, Janez pa je bil vsako jutro bolj vesel srečanja z Gregorjem. "Poglej ptice, ki tako lepo pojejo", je Janez navdušeno nagovarjal Gregorja, ki se mu je še vedno mudilo. Gregor si je sam pri sebi mislil: "Pa saj starec sploh ne vidi narave, jaz pa jo. Sicer znam pa sam uživati in mi ni treba poslušati slepega človeka. Sreča je v glasni glasbi in zabavah, kaj mi bo petje ptic, saj pojejo vsako jutro isto. Le kaj je temu starcu, da mi teži s temi rečmi?"

Nekega jutra pa se je v Gregorju nekaj premaknilo. V šolo se mu ni tako mudilo, saj je prva ura odpadla. V parku se je za hipec ustavil, če je mogoče res vse tako lepo, kot pravi starec. Opazil je, da ptice še zdaleč ne pojejo enako, v zraku je zaznal vonj po svetnem prahu. Gregorja je postalo sram, da je imel tak odnos do Janeza. Malo naprej ga je zagledal na klopi. Gregor je pohitel z vprašanjem: "Od kod veste toliko o lepotah narave, ko pa ste ...". "Nič se ne boj. Da, slep sem, a to še ne pomeni, da ne vidim lepote okoli sebe. Pomebno je prisluhniti ljudem in naravi okoli sebe". Tisto jutro Gregor in Janez nista več govorila. Naslednje jutro sta se skupaj sprehodila skozi park. Ko sta se ustavila pri majhnem lesenem križu ob poti, se je Janez ustavil, se zazrl v Jezusa in skoraj zmagoslavno rekel: "Gregor, ko sem ti govoril, kaj vse slišim in vidim, sem ti nekaj pozabil povedati. Vse te lepote ne bi videl, če mi ne bi srca odprl Jezus s svojim zgledom, s svojim življenjem in predanostjo Očetovi volji".

Jezusa na križu vidimo v cerkvah, ob poti v šolo, na kržiščih poti, v središčih vasi, v domačih hišah, v bogkovem kotu. Skoraj na vsakem koraku nas opazuje in nagovarja.

3. Nevihta možgan

- Na kaj vse pomislite, ko vidite Jezusa na križu (s pogledom pokažete na Jezusa in križ)?
- Kako se počutite?
- Kaj vam pomeni Jezus? (kratke odgovore lahko pišem na tablo ali plakat).

Vidimo, da ima vsak od vas svoj odnos do Jezusa. Tudi Jezus nas vabi na različne načine, včasih takoj spoznamo, da je v naše življenje stopil Jezus, včasih pa moramo najprej pripraviti svoje srce, ga očistiti vseh slabih misli in šele takrat vidimo, da nam Jezus že prihaja naproti. (Na drugi del table ali plakata med pripovedovanjem rišem Jezusovo pot od zadnje večerje do križa.)

4. Sveto pismo

Po zadnji večerji je odšel Jezus z apostoli iz Jeruzalema proti Oljski gori. V vrtu Getsemani je molil in potil krvavi pot. Približal se mu je Juda Iškarijot, ki je bil eden izmed apostolov in je Jezusa izdal. Izdajalec je stražarjem dal znamenje: "Kogar bom poljubil, tisti je. Primate ga."

Jezusa so odvedli pred veliki zbor v Jeruzalem. Tam je nekaj ljudi lažnivo pričal zoper njega. A njihovo pričevanje se ni ujemalo. Veliki duhovnik je Jezusa vprašal: "Si ti Kristus, Božji sin?" Jezus mu je odgovoril: "Jaz sem". Zato so ga obsodili, da zasluži smrt. Nato so Jezusa zasramovali. Drugo jutro so ga zvezali in odvedli k Pilatu v sodno hišo. Pilat ga je vprašal: "Ti si Judovski kralj?" Jezus mu je odgovoril: "Ti tako praviš." Pilat je Jezusa še naprej spraševal, a ni našel na njem nobene krivde. Nahujskano ljudstvo pa je vpilo: "Križaj ga!" Pilat je hotel ljudstvu ustreči. Jezusa je dal bičati in ga izročil, da bi ga križali. Naložili so mu križ in ga odvedli iz Jeruzalema proti Kalvariji. Med potjo so prisilili Simona iz Cirene, da mu ga je pomagal nositi. Ko so prišli na Kalvarijo, so Jezusa pribili na križ. Ni se upiral, ampak je popolnoma zaupal Očetovi volji. Vse to je vzel nase, ker nas ima rad. Brez krivde je trpel, da bi nas rešil greha.

Skupaj z njim so križali še dva hudodelca, enega na njegovi desnici, enega na njegovi levici. (Risanje zaključim s tremi križi).

Jezus na križu moli: (prižgem svečo) "Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo." Ljudstvo pa stoji zraven in gleda. Celo voditelji se norčujejo iz njega. Posmehujejo se mu tudi vojaki, ki so mu ponujali

kisa. Tudi eden od hudodelcev, ki sta bila križana z Jezusom, se iz Jezusa glasno norčuje: "Ali nisi ti Mesija, Božji Maziljenec? Reši sebe in naju!" Drugi pa se je previdno oglasil in ga svaril: "Ali se ti ne bojiš Boga, ko te je doletela enaka obsodba? Za naju je to kazen, ki jo prejemava po pravici, ta pa ni storil nič hudega". Potem se je obrnil k Jezusu in rekel: "Jezus, spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo!" Jezus mu je mirno odgovoril: "Resnično ti povem, še danes boš z menoj v raju".

Skesanemu hudodelcu je bilo žal za vse, kar je hudega storil. Kesal se je svojih grehov in jih priznal. Jezus je hudodelcu odpustil grehe in obljubil, da bo z njim srečen v nebesih.

Odpuščanje osrečuje vsakega človeka.

5. Molitveni zaključek

V molitvi bomo Jezusa prosili odpuščanja.

V imenu očeta ...

Povabim vas, da vsak zapre oči in v tišini razmisli, kaj bi povedal Jezusu na križu, za katero dejanje prosiš odpuščanja, katero dejanje obžaluješ? Ko v sebi odkriješ to dejanje, odpri oči in zapiši ali s simbolom nariši na list. Ta list shrani, dejanje pa zapaj Jezusu pri sveti povedi.

Sedaj še prosimo Jezusa za srečen dan in blagoslov v našem življenju.

O Jezus blagoslov me, odpusti ...

Slava očetu ...

Med pripovedjo sem prižgal svečo pred Jezusom. Jezus je in bo luč, ki bo svetila tudi na naše življenje. On je vedno poleg nas, nas nagovarja in posluša. Vabi nas k sebi, da pristopimo k njemu tudi takrat, ko mu želimo zaupati težko breme greha. Jezus nas sprejema takšne, kot smo v resnici in nam pomaga tudi z odpuščanjem.

S. Danijela Kordeš

Vse naše življenje je darovanje

Cilj: Vzbuditi željo po darovanju

Material: raznobarvni listki, fotokopije blagrov, svinčniki, Sveto pismo, velik plakat z narisanim simbolom kruha in rib, debelejši flomaster, umirjena glasba.

1. Lastnosti naših prijateljev

- **Kaj najbolj ceniš pri svojem najboljšem prijatelju? Tri stvari (lastnosti) napiši na listek;**
eno - tista, ki se ti zdi najpomembnejša, prepisi na nov listek, na svojem pa si jo podčrtaj. Listek s prepisano lastnostjo položi v sredino kroga na tla.

Poleg vaših listkov bom položil še Lavrine blagre.

- Blagor ti, Lavra, ki si v svojem življenju Gospodu dajala vedno prvo mesto.
- Blagor ti, Lavra, ki si razumela, da imajo stvari pravo vrednost le, če vodijo k Bogu.
- Blagor ti, Lavra, ki si ob doživljanju stvarnosti greha dojela, da je mama daleč od Boga zaradi svojega neurejenega zakonskega razmerja.
- Blagor ti, Lavra, ki si svoje trpljenje pogumno prenašala.
- Blagor ti, Lavra, ki si vedno z veseljem in navdušenjem sodelovala pri praznovanjih prijateljic.
- Blagor ti, Lavra, ki si svoje vsakdanje dolžnosti opravljala z urno točnostjo in veliko razpoložljivostjo.
- Blagor ti, Lavra, ki si svoje prijateljice vedno podpirala v dobrem in jih navduševala za velike ideale.

- Blagor ti, Lavra, ki si z globoko intuicijo čistih v srcu razumela nevarnost, ki jo je zate predstavljal Manuel Mora in si se ji odločno uprla.
- Blagor ti, Lavra, ki si kot odgovor svoje zvestobe Bogu prejela od Boga zanesljivo zavetje v zavodu, kjer se je plamen tvoje ljubezni do njega razvnel vse do želje po redovni posvetitvi.
- Blagor ti, Lavra, ki si po številnih molitvah od spovednika dobila dovoljenje, da daruješ svoje življenje za mamino odrešenje.
- Blagor ti, Lavra, ki si v smrtnem boju molila: "Moja mama! Gospod, reši mojo mamo:"
- Blagor ti, Lavra, ki si zelo zaupala nebeški materi Mariji.
- Blagor ti, Lavra, ki si nam s svojim življenjem pokazala, da je čistost v mislih, besedah in dejanjih možna in nujno potrebna za življenje v veri.

2. Moje lastnosti

V tišini (glasba) bomo nekaj časa hodili okrog vseh teh misli, ki so v sredini pred nami. Vsak si naj izbere po dve misli, po možnosti eno Lavrino in eno drugo, ni nujno, da svojo.

3. Sveto pismo

Poslušajmo evangelijski odlomek. Povabim vas, da ob poslušanju pomislite, kaj bi lahko bilo tistih pet hlebov in dve ribi, za katere vas Jezus prosi, da mu jih darujete. V pomoč naj nam bo vrednota pri našem prijatelju ali Lavrin "blagor".

Ko se je izkrcal iz čolna, je zagledal veliko množico. Zasmilili so se mu in ozdravil je njihove bolnike. Ko se je zvečerilo, so stopili k njemu učenci in rekli: "Samoten je ta kraj in ura je že pozna, odpusti množice, da gredo v vasi in si kupijo hrano." Jezus pa jim je rekel: "Ni jim treba oditi. Vi jim dajte jesti!" In velel je ljudem, naj sedejo po travi, vzel je tistih pet hlebov in dve ribi, se ozrl v nebo, blagoslovil, razlomil hlebe in jih dal učencem, učenci pa množicam. Vsi so jedli in se nasitili ter pobrali koščke, ki so ostali, dvanajst polnih košar. Teh pa, ki so jedli, je bilo okrog pet tisoč mož, brez žena in otrok. (Mt 14, 14-21)

- Kaj je tistih pet hlebov in dve ribi, za katere me Jezus vabi, da mu jih darujem?
- Vsak naj prebere enega od obeh stavkov, ki ju ima v roki, ter kratko pove, kako razume, k čemu nas Jezus vabi.
- Na plakat s simbolom kruha in dveh rib pripisujemo lastnosti, ki naj jih imajo naši prijatelji in jih otroci predstavljajo eden za drugim.

4. Zaključek

Voditelj zaključi s primerno molitvijo, ki jo prosto sestavi tako, da vključuje posamezne lastnosti, ki so jih skupaj zapisali na plakat.

Lahko zaključite s prošnjami, kjer vsak od otrok pove prošnjo in vključi eno od lastnosti:

Gospod, daj da bom tako kot moj prijatelj (velikodušen).

Gospod, pomagaj mi, da bom znal moliti, tako kot je to znala Lavra.

5. Zaključek II

Kot zaključek lahko preberemo tudi zgodbo:

BOG PRAZNUJE

Bog je praznoval in vse stvarstvo se je trudilo, da bi Bogu poklonilo najlepšo in najdragocenejšo stvar.

Veverice najbolj hrustajoče lešnike, zajci najlepše pakete sveže zelenjave, ptice so zapele najlepšo pesem, rože so kar tekmoval, katera bo sijajnejša. Gore in griči so skupaj z morjem in rekami poskušali pesmi in plese.

Vsa ustvarjena bitja so našla nek poseben dar za Boga, razen človeka. Nič se mu ni zdelo dovolj vredno Boga in stvari, ki so se mu zdele primerne, so že izbrali drugi. Ubožec je obkrožil ves svet, da bi našel kaj za Boga, toda vrnil se je praznih rok.

Ko se je približeval trenutek praznovanja, ni vedel, kateremu svetniku bi se priporočil. Tam so bili tudi predmeti iz drugih planetov, ker so bila na praznovanje povabljeni vsa ustvarjena bitja iz vsega vesolja.

Vsi so se veselili in bili židane volje razen človeka, ki ni mogel misliti na nič drugega kot na darilo za Boga. Napočil je trenutek, ko naj bi vsak izročil svoj dar in vsi so se postavili v vrsto. Človek se je postavil v vrsto zadnji, ker ni imel ničesar v rokah.

Vrsta se je pomikala naprej. Čez nekaj časa, ko jih je bilo pred njim samo še kakšnih 20, ga je postalo strah, saj je vedel, da je Bog strog gospodar. Ko pa je bil pred njim samo še eden, se je spomnil nečesa, česar se ni še nikoli.

Naredil je nekaj, kar si ni upalo storiti nobeno drugo bitje.

Ko je bil sam na vrsti, je stekel k Bogu, se mu vrgel v objem in mu nekaj pošepnil v uho. Božje obličje je zasijalo. To je bil najsrečnejši obraz, kar jih je bilo in kar jih še bo.

Človek je zašepetal Bogu na uho najlepše besede: "RAD TE IMAM!"

Rafo Pinoso

VZTRAJNOST

Mladostniki

Primerjaj s katehezo 11

1. Uvod

Mnoge stvari za katere nismo prepričani, da jih bomo zmogli, odpravimo na ta način, da rečemo, da se jih ne splača začeti, da so brez veze, da so dolgečasne. Otroci, marsikdaj pa tudi odrasli, sredi nekega začetega dela preprosto rečejo: "Ne ljubi se mi več!" in brez nadaljnega pojasnila izstopijo. Posebno pogosto naredijo to, ko je potrebno narediti nekaj do konca, kljub temu, da ni videti, da bo konec tako uspešen, kot so načrtovali ali si predstavljali.

- Ali se s tem strinjate, da tudi vi sami kdaj tako ravnate? Kakšna je po vašem mnenju prava kristjanova drža?

2. Živi pesek

Potrebujete: po en list papirja ali kartona za vsakega.

Ta igra lahko poteka na prostem ali pa v dovolj velikem zaprtem prostoru.

Mladostnike zberite okoli sebe in jim pokažite bližnje drevo, ulično svetilko, ograjo ali kakšen podoben predmet, ki ne sme biti več kot 20 m oddaljen od vas, ter jim recite:

Vaša naloga je, da pridete do tistega drevesa, vendar pazite: prečkati morate jezero živega peska. Dobra vila vam je vsakemu dala po eno letečo preprogo, ki vas drži na površju, da se ne pogreznete v pesek. Čarobne preproge pa vas držijo samo tako dolgo, dokler vsi stojite na preprogah, če pade en sam udeleženec, boste utonili vsi. Urok čarobnih preprog drži samo 10 minut, v tem času morate biti vsi na drugi strani pri drevesu.

Ko pridejo do drevesa, jih razdelite v pare:

Zelo dobro! Vztrajali ste; osredotočili ste se na problem in razmišljali toliko časa, dokler niste prišli do rešitve! Uspešni ljudje pogosto počnejo tako, vendar pa vztrajnost sama po sebi še ni dovolj. Dokaj uspešen politik Adolf Hitler je vztrajal v misli, da je nepremagljiv, vendar je na koncu končal življenje v svojem neuničljivem bunkerju. Hitler je z vojsko vztrajal, dokler zavezniki niso prišli do vhoda v njegov bunker. V današnjem srečanju bomo skušali ugotoviti, kako pomembna je vztrajnost? Preprost odgovor je ta, da je to odvisno od tega, kaj storimo z njo.

V parih naj si izmenjajo svoja mnenja:

- **Kako ste se počutili na začetku te naloge z živim peskom? Vztrajali ste toliko časa, dokler niste prišli do rešitve problema.**
- **Ali ste v svojem življenju že kdaj prej naleteli na podoben problem?**
- **Kaj mislite, da hoče povedati Sveto pismo s trditvijo: Kdor bo vztrajal do konca, ta bo zveličan?**

3. Improvizirano gledališče vrednot

Potrebujete: Sveto pismo.

Nekdo naj naglas prebere 1 Kol 13,13 in nato recite:

Sodeč po Pavlovih besedah, obstajajo tri stvari, ki so večne: vera, upanje in ljubezen. To pomeni, da si velja prizadevati samo za eno od teh treh kreposti, ker vse drugo nima pravega smisla. Ali se vam zdi, da je to mogoče tudi v vašem življenju? Kristjani se trudimo, da bi Jezusov evangelij kar najbolj živeli v vsakdanjem življenju. Svetniki, posebno mučenci, so v življenju po veri vztrajali do konca svojega bivanja na zemlji. Če hočemo priti v nebesa, moramo vztrajati tudi sami. Kako pa to naredimo?

Naredite tri skupine. Vsaka skupina ima svoje ime. Prva se imenuje VERA, druga UPANJE in tretja LJUBEZEN. To so hkrati tudi očala, skozi katera predstavljajo svojo situacijo, ki jim jo bom predstavil. Skupina "upanje" rešuje dano situacijo v luči vrednote "upanje". Skupini "vera" in "ljubezen" pa v luči teh dveh vrednot. Nobena druga rešitev dane situacije, ki vam jo bom predstavil, ne bo upoštevana. Kako nastali konflikt razrešiti v veri, v upanju ali v ljubezni, to je vaša naloga.

Osnovna tema, ki jo danes obravnavamo, je Vztrajnost. Ne obupajte, da situacije ni moč rešiti. Še enkrat vas opozarjam, da so svetniki, posebej mučenci, zaradi vere v Jezusa Kristusa vztrajali do svoje smrti. Torej bodite vztrajni. Nadaljevanje zgodbe boste v improvizirani igri predstavili tudi drugim. Za pripravo imate na razpolago nekaj minut.

- 1.) *Nahajate se v šolski jedilnici in se s pladnjem polnim hrane približujete vaši mizi. Kar naenkrat pa vas spotakne nek zoprnež (recimo mu zlobni Edi) in vsa vaša hrana se razsuje po tleh. Povejte, kako bo potekalo nadaljevanje skozi očala vaše vrednote.*

Ko rešijo in zaigrajo nadaljevanje prvega primera, povejte drugega in nato še tretjega.

- 2.) *Ste v avtu in se vozite proti šoli. Pred seboj opazite avto, ki začne nenadoma brez kakršnegakoli zunanjega vzroka vijugati po cesti, nato se prevrne v jarek. Vaš voznik je komaj pravočano zaustavil, da se ni zaletel. Komaj ste se ustavili, se iz avta zapodi zlobni Edi in začne na vso moč razbijati po prevrnjenem avtu, ko pa zagleda vas, se spravi še na vaš avto. Poleg batin, ki jih dobiva vaš avto, ste vi deležni najsočnejših kletvic in zmerjanj, čeprav ne veste, ne kaj, ne zakaj.*

- 3.) *Tvoja mati se vrne iz službe in vidi se ji, da je slabe volje. Ko vstopi v tvojo sobo, te začne obtoževati, da nič ne narediš, kot je treba, da si ena velika zguba, da stalno pozabljaš na stvari, ki jih je potrebno narediti, da si zanemarjen, imaš neurejeno sobo itd. Kar naprej pa te sprašuje, kaj je vendar narobe s tabo, da si taka zguba.*

Mladostniki naj se v skupinah pogovarjajo o naslednjih vprašanjih:

- Ali ste z lahkoto razrešili dano situacijo v luči te vrednote?
- Ali v resničnem življenju pogosto razrešujete vsakdanje težave v luči ene ali druge od teh vrednot?
- Zakaj da in zakaj ne?
- Kakšen odnos bi imeli ljudje do vas, če bi pogosto razreševali konfliktne in vsakdanje situacije na tak ali podoben način?
- Kaj po vašem mnenju lahko naredite, da bi bile vrednote "vera, upanje in ljubezen" bolj navzoče v vašem vsakdanjem življenju?

Rafo Pinosa

VZTRAJNOST II

Otroci

Primerjaj s katehezo 10

Delno uporabna za obe skupini

1. Štetje križev

Potrebujete: ročne ure, križ in Sveto pismo.

Nekdo naj naglas prebere 1 Tes 5,16-20, nato recite:

Biti vztrajen v molitvi je delno moč navade ... Neke stvari se lažje navadimo, če nas nekaj ali nekdo stalno opominja na to. Kaj mislite, kako pogosto bi molili vsak dan, če bi molili vsakič, ko bi videli križ? (Dobite nekaj odgovorov).

Recite:

Poskušajmo ugotoviti. Mladostniki naj se dajo v skupine po tri. Vsaka skupina mora imeti uro. Pošljite jih ven in na svoji poti naj štejejo predmete, ki so podobni križu (npr. drog za telefonsko napeljavo, antena, itd.). Na voljo jim dajte deset minut, nato naj se vrnejo k vam.

Po vrnitvi naj vsaka skupina pove drugim, koliko stvari so prešteli, nato pa vprašajte:

- Ali je bilo število križev večje ali manjše od tistega, ki ste ga pričakovali? Zakaj?
- Kaj je bil najbolj čuden križ, ki ste ga našli?
- Kaj je bil najmanjši?
- Katera stvar je bila še najmanj podobna križu?
- Recimo, da bi vsakič, ko ste videli križ, molili za nekoga iz vaše skupine. Kako pogosto mislite, da bi molili drug za drugega?
- Na hitro sedaj molite za nekoga iz naše skupine. Molitev naj bo kratka – 10 sekund. Prosite Boga, da bi ta oseba zrasla v veri, upanju in ljubezni.

2. Dobre stvari zahtevajo blagoslov

Mladostnikom recite naj vstanejo. Obrnite se k njim in jim naglas preberite Jak 5,7-11.

Vsak od udeležencev naj po kratki tihoti pristopi k voditelju in pove svoje ime.

Voditelj ponovi njegovo ime in nad njim izreče blagoslov.

*Janez (Metka), Jezus te s svojim križem opominja, da moliš za druge.
Pojdi v Gospodovem miru.*

Amen.

n o v e i d e j e z a s t a r o d e l o

Oratorijsko romanje na ...

V starih časih so ljudje veliko romali, in spet se najdejo ljudje, ki tudi preko naših krajev romajo proti sveti deželi, ali pa v Kompostelo in Rim.

Romarji so imeli svojo popotno - romarsko palico, ki jim je služila kot razpoznavni znak, da so se ločili od beračev in je hkrati povedala tudi, kam so namenjeni. Romarski kraji so se namreč ločili tudi po razpoznavnih znamenjih, neke vrste grbih (školjka na palici je pomenila romarja v Kompostelo, križ pa romarja v Sveto deželo). Tudi za naše romanje si lahko naredimo tako popotno palico, ki jo bo nosil vsak predstavnik skupine, pokazala pa bo cilj našega romanja. Za cilj romanja izberemo cerkev, znamenje, kapelo, ki je od nas oddaljena največ do 2 uri zložne hoje. Cilj izberemo glede na značilnost kraja. Voditelji naj dobro poznajo pripovedi o kraju, legende itd. Vsaka skupina naj si nato na podlagi pripovedi izdela svojo romarsko palico.

Romarji so na poti veliko molili. Priporočamo vam molitev križevega pota, ker omogoča hkrati tudi postanke, ki niso samo vzdihovanje, kako smo že utrujeni, pač pa zares omogočijo začutiti težo križa, ki ga je nosil Jezus. Ves čas lahko tudi sami dodajate simbole na tej poti. Skupina animatorjev naj vnaprej izbere take kraje za postanke, ki bodo omogočali miren postanek brez zunanjih motečih elementov. Kdaj začnete s prvo postajo je odvisno od kraja in poti. Če izberete začetek že doma, potem pojdite vsaj začetni del poti v tišini.

Blagoslov na pot

Za vsakimi vrati v dnevni prostor je stal kropilček, ob katerem so se pred daljšo potjo pokrižali in priporočili za srečno pot. S skupino animatorjev lahko tudi vi organizirate molitev blagoslova na domačem pragu.

Priporočite se angelu varuhu, da bi vas spremljal na poti, da ne zaidete v telesno ali duhovno nevarnost. Voditelj naj vsakega od udeležencev pokropi in vsakemu posebej zaželi srečno pot. Zapijte si pesem za srečno pot in pojdite.

Prihod na cilj

Ko ste prišli na cilj, se čisto za kratko zaustavite v cerkvi, za eno minuto, toliko da zapojete eno pesmico ali zmolite eno zdravamarijo, potem pa na oddih, malico, kosilo ali kar že bo, pred odhodom domov pa si vzemite daljši čas za sklepno molitev.

Sklepna molitev

Če ni običajno, ne organizirajte za zaključek svete maše, veliko primernejše so molitve v obliki zelo kratkih prošenj, kot so litanije, še posebej, če je cerkev posvečena Mariji.

Voditelj, ki po pravilu naj ne bo duhovnik, tudi če je ta navzoč, naj se dobro pripravi. Če imate med animatorji pevce, imejte kar pete litanije Matere božje. Presenečeni boste nad odzivom.

Zapojte pesem, kratko si oglejte cerkev, tako da eden od animatorjev predstavi glavne značilnosti. Tudi v najbolj preprosti cerkvi je izredno veliko zanimivega in vrednega spoštovanja (kip tega ali onega svetnika, cerkvene klopi, starost cerkve (seštevanje starosti udeležencev in primerjava s starostjo cerkve), vloga cerkve v pokrajini, v soseski ipd.)

s. Brigita Zelič

Križev pot

Uvod

Pridružimo se Jezusu na njegovem križevem potu.
Priporočimo mu svoje družine in vse, ki so nam blizu, da bomo ob koncu svoje poti tudi mi deležni njegovega vstajenja.

I. postaja PILAT OBSODI JEZUSA NA SMRT

*Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.*

1. Pilat ni našel na Jezusu nobene krivde, a vendar ga je iz strahu pred Judi obsodil na smrt.
2. Jezus, strah je Pilata privedel do tega, da ti je naredil neizmerno krivico. Vedno si delal le dobro, a bil si obsojen na smrt.
3. Prosimo te za starše, da bi do svojih otrok bili vedno pravični in prosimo te za otroke, da bi staršem, za dobro, ki ga od njih prejemajo, bili zares hvaležni.

II. postaja: JEZUS VZAME KRIŽ NA SVOJE RAME

*Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.*

1. Jezusu so naložili križ. Sprejel ga je in pod njegovo težo krenil na pot proti Kalvariji.
2. Jezus, nisi se upiral. Les, na katerem boš izpolnil svoje darovanje za vse nas, si sprejel na svoje prebičane in izmučene rame.
3. Prosimo te za naše starše, da bi svoj vsakdanji križ in darovanje za svojo družino živeli združeni s teboj.

III. postaja: JEZUS PADE PRVIČ POD KRIŽEM

*Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.*

1. Pod težo križa se je Jezus opotekel in padel.
2. Jezus, križ se je zdel pretežak za tvoje moči. Padel si ..., toda znova si vstal in šel naprej.
3. Prosim te za naše starše, da na poti življenja ne bi omagovali, ampak vedno znova skupaj z nami hodili za teboj.

IV. postaja: JEZUS SREČA SVOAJO MATER

*Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.*

1. Med množico, ki je stala ob poti, je bila tudi Jezusova mati Marija. Srečala sta se. Meč bolečin je presunil njeno čuteče materinsko srce.
2. Jezus, tvoja mati je videla tvoje trpljenje. Trpela je s teboj, svojim Sinom. Sprejela je nase tvoje bridkosti in s teboj odreševala svet.
3. Prosimo te za naše starše. Daj jim poguma tudi, ko nas bodo videli trpeti in naj nas nikoli ne odvrčajo od naloge, ki nam jo je Bog določil za življenje.

V. postaja : SIMON IZ CIRENE POMAGA JEZUSU NOSITI KRIŽ

*Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.*

1. Vojaki so ustavili kmeta, ki se je vračal s polja in ga prisilili, da je nesel Jezusov križ.
2. Jezus, na poti proti Kalvariji ti je nepričakovano pomagal Simon. Sprejel si njegovo pomoč, ki ti je omogočila priti do cilja.
3. Prosimo te za vse otroke, da bi svojim staršem znali biti v pomoč in oporo.

VI. postaja. VERONIKA OBRISJE JEZUSU OBRAZ

*Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.*

1. Pogumna žena je stopila iz množice. S kosom platna je obrisala Jezusov krvavi in potni obraz. Pred vsemi, ki so ga zasmehovali, je Jezusu naredila dobro delo.
2. Jezus, hvaležno si sprejel to majhno Veronikino pozornost. Bila je izraz njene velike in pogumne ljubezni.
3. Prosimo te za naše družine. Naj v njih vlada pozornost in veliko-dušna medsebojna pomoč.

VII. postaja : JEZUS PADE DRUGIČ POD KRIŽEM

*Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.*

1. Pot je bila utrudljiva. Telesni utrujenosti se je vedno bolj pridruževala tudi Jezusova duševna stiska.
2. Jezus, drugič si padel na svojem križevem potu. Zelo, zelo težko si vstal in nadaljeval pot.
3. Prosimo te za naše stare starše, da bi vse moči, ki jim preostajajo, darovali še naprej za skupni blagor. Naj nas na naši poti podpirajo z modro besedo in dobrim zgledom.

VIII. postaja: JEZUS NAGOVORI JERUZALEMSKE ŽENE

*Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.*

1. Ob poti na Kalvarijo je stala tudi skupina žena. Jezus se jim je smilil in zato so jokale.
2. Jezus, videl si žene, a si mislil bolj na bridkost, ki čaka njih in njihove otroke, kot na svoje trpljenje.
3. Prosimo te za vse nas, da bi znali drug z drugim sočustvovati in da nikoli ne bi drugim privoščili hudega.

IX. postaja: JEZUS PADE TRETJIČ POD KRIŽEM

*Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.*

1. Prav blizu vrha je Jezus ponovno padel. Z zadnjimi močmi se je dvignil in napotil na kraj svojega križanja.
2. Jezus, težko si vstal, hotel si priti na kraj popolne daritve za vse nas. Zato si zbral svoje poslednje moči.
3. Prosimo te za vse, ki po naših družinah trpijo zaradi bolezni in nerazumevanja. Pomagaj jim vztrajati v darovanju do konca.

X. postaja: JEZUSA SLEČEJO IN MU PONUDIJO VINA MEŠANEGA Z ŽOLČEM

*Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.*

1. Na vrhu Kalvarije so z Jezusa strgali obleko in mu ponudili omamno pijačo. poskusil jo je, a je ni hotel piti.
2. Jezus, s polno zavestjo si hotel narediti najpogumnejši korak svojega življenja ... Iz popolne ljubezni do nas in do Očeta si se odrekel vsemu, da bi vse privedel k Bogu.
3. Prosimo te za naše starše, da bi jih v skrbi za družino vselej vodila nesebična in iskrena ljubezen.

XI. postaja JEZUSA PRIBIJEJO NA KRIŽ

*Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.*

1. Jezusa so položili na križ. Nanj so mu pribili eno in drugo roko ter obe nogi.
2. Jezus, neznosna skeleča bolečina je trgala tvoje telo. Drhtel si, a v srcu si molil: *»Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.»*
3. Prosimo te za naše družine, da bi po vsaki zadani bolečini znova zavladalo medsebojno odpuščanje.

XII. postaja. JEZUS UMRE NA KRIŽU

*Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.*

1. Jezus je visel na križu, pod križem pa je stala njegova mati in njegov ljubljene učenec. »Žena, glej tvoj sin!« je Jezus spregovoril materi. Učencu pa je dejal: »Glej, tvoja mati!« Od tiste ure je Marija našla svoj novi dom.
2. Jezus, hvala ti, da je pod križem tvoja mati postala tudi naša ..., tudi moja mati.
3. Prosimo te za vse nas, da bi se zares zavedali, da smo Marijini otroci. Naj bo tudi v naših družinah Jezusova mati resnično doma.

XIII. postaja: JEZUSA SNAMEJO S KRIŽA IN GA POLOŽIJO MARIJI V NAROČJE

*Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.*

1. Še pred večerom tistega velikega petka so s križa sneli Jezusovo mrtvo telo in ga položili Mariji v naročje.
2. Jezus, kaj je občutilo materino srce, ko je v svojih rokah držala tvoje mrtvo telo ..., telo nedolžnega Jagnjeta darovanega za naše grehe?
3. Prosimo te za vse matere, da bi bile vedno sočutne do svojih otrok: rojenih in nerojenih. Njihova materinska molitev naj jih spremlja v vseh preizkušnjah življenja.

XIV. postaja: JEZUSA POLOŽIJO V GROB

*Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.*

1. Jezusovo telo so mazili z dišavami, ga povili v veliko platneno rjuho in ga položili v nov grob, vsekano v skalo.

2. Jezus, tvoje mrtvo telo je počivalo v grobu, tvoja duša pa je že naznanila rešitev velikonočnega jutra vsem pravičnim preteklih časov.
3. Prosimo te za vse pokojne člane naših družin. Naj uživajo nebesa, ki si jih ti odprl s svojo smrtjo in vstajenjem.

XV. postaja: JEZUS VSTANE OD MRTVIH

*Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.*

1. Pred zarjo velikonočnega jutra je Jezus za vedno premagal smrt. Vstal je in pustil grob prazen!
2. Jezus, živ si! Zato lahko skupaj s teboj premišljujemo o tvoji dobroti do nas in ti lahko skupaj z nami hodiš po našem križevem potu.
3. Prosimo te za vse, ki smo in želimo biti tvoji. Pomagaj nam, da bomo s svojim življenjem kazali, da je dobrota močnejša od sovraštva, življenje močnejše od smrti, da si ti začetek in dovršitev naših najglobljih želja. V daru tvoje ljubezni naj se prerodijo vse naše družine.

s. Irena Jakljič

Spokorno bogoslužje

Pesem: Lavrina pesem ljubezni

(Tekst bere več bralcev; spraševanje vesti naj bere eden od voditeljev - počasi, s presledki tišine.)

V teh dneh oratorija spoznavamo zgodbo o Lavri, deklici naših let, ki se je v svojem življenju srečevala s podbnimi stvarmi kot mi: hodila je v šolo, spoznavala nove prijatelje, se igrala, uživala v naravi, opravljala svoje dolžnosti, razmišljala, se spoprijemala z večjimi in manjšimi težavami.

Delala je navadne stvari, a na nenavaden oziroma neobičajen način. Za svojega prijatelja je sprejela Jezusa in se skupaj z njim lotila vsakega opravila in vsakega srečanja.

Posebno so jo nagovorile Jezusove besede iz Janezovega evangelija:

To je moja zapoved, da se ljubite med seboj, kakor sem vas jaz ljubil. Nihče nima večje ljubezni kakor je ta, da kdo da življenje za svoje prijatelje. Vi ste moji prijatelji, če delate, kar vam naročam. Niste vi mene izvolili, ampak jaz sem vas izvolil in vas postavil, da greste in obrodite sad in da vaš sad ostane; tako vam bo Oče dal, karkoli ga boste prosili v mojem imenu (Jn 15, 12-14,16).

Pesem: Ko čutiš to ...

Lavra je vzela zares Jezusovo zapoved, naj ljubimo drug drugega. Z njegovo pomočjo je prinašal veselje in srečo vsem, s katerimi se je srečevala. Moč za vztrajnost in potrpežljivost pri tem prizadevanju pa je Lavra dobivala v zakramentu sv. spovedi. Svojemu spovedniku je zaupala vse svoje težave, slabosti, trpljenje, pa tudi vse svoje načrte in želje. Verovala je, da se preko duhovnika sreča s samim Jezusom, ki je tako postajal njen vedno večji prijatelj.

Tudi mi se danes lahko srečamo z Bogom v zakramentu sv. spovedi.

Da bo to srečanje iskreno, si ob Lavri izprašajmo vest in se pokesajmo svojih grehov.

(Na pano postavljamo napise - Lavrine besede.)

Lavra pavi: Povsod, kjerkoli sem, me spremlja misel na Boga, ki mi pomaga in me toloaži.

- **Kaj pa jaz? Ali pokažem Bogu, da ga imam rad?**
- **Ali sem vsak dan molil?**
- **Ali sem ob nedeljah hodil k sveti maši?**
- **Ali sem spoštoval Božje ime - sem preklinjal?**

Lavra pravi: Do nikogar nočem biti brezbrizna.

- **Kaj pa jaz? Ali sem spoštoval in ubogal svoje starše?**
- **Sem imel rad svoje brate in sestre?**
- **Sem bil dober in iskren prijatelj?**
- **Ali sem pomagal starejšim, bolnim, bolj ubogim od sebe?**
- **Ali sem grdo govoril o drugih?**
- **Sem drugim privoščil neuspeh?**

Lavra pravi: Vseeno mi je ali molim ali se igram ali se učim. Kadar delam to, kar Bog želi od mene, je to najlepša molitev.

- **Kaj pa jaz? Ali sem skrbno opravljal svoje dolžnosti?**
- **Ali sem zapravljaj čas pred televizijo?**
- **Sem se vdajal lenarjenju?**
- **Sem bil izbircen pri jedi?**
- **Sem skrbel za svoje zdravje in se nisem izpostavljaj raznim nevarnostim?**
- **Sem se lagaj?**
- **Sem bil sebičen?**
- **Sem se izogibal slabi družbi?**
- **Sem s svojim življenjem dajal dober zgled?**

Kesanje:

Ti nam daješ zapovedi in nam naročaš, naj jih spolnujemo, mi pa tolikokrat pozabljamo nanje.

Gospod, usmili se ...

Ti si nas tako ljubil, da si dal za nas svoje življenje, mi pa odklanjamo pomoč in prijateljstvo svojemu bližnjemu.

Kristus, usmili se ...

Ti nam obljubljaš, da nam bo tvoj Oče dal, česar ga prosimo v tvojem imenu, naša vera pa je tako zelo majhna.

Gospod, usmili se ...

Oče naš

Pesem: Jezus moj, ljubim te

(Sledi spovedovanje, med tem z otroki pojemo primerne pesmi, na različne načine molimo desetke rožnega venca, jih povabimo k spontanim prošnjam in zahvalam ...)

p e s m i

Čarovnik

Aleš Traven

E H7

1. Jaz bi rad po - stal ča - rov - nik, pal - čko bi i - mel.

5 H7 E

Z njo ve - sel - je bi o - tro - kom ža - lo - stnim de - lil.

9 E A

Glej jo, pal - čko, pod dre - ve - som, že po njo hi - tim,

13 H7 E rit.

le be - se - de še iz - be - rem in vse to sto - rim. Pa re - čem:

17 E hitreje H7

"Či - ra ča - ra, ho - kus po - kus, Je - zus daj mi moč,

21 H7 E

da po - ma - gam vsem, ki pro - si - jo me za po - moč,

E A A E

da z nasmehom svo-jim jim po - lep-šam son-čen dan. Či - ra ča - ra, ho - kus po - kus,

H7 E A E H7 E

sre - či si pre - dan. Či - ra ča - ra, ho - kus po - kus, sre - či si pre - dan.

2. Jaz bi rad postal čarovnik,
bi klobuk imel.
Iz njega vzel bi kruh,
otrokom lačnim ga delil.
Glej ga v dedkovi omari.
Hitro ponj drvim.
Le besede še izberem
in vse to storim.
Pa rečem:

Ref.:
Čira čara, hokus pokus,
Jezus daj mi moč,
da pomagam vsem,
ki prosijo me za pomoč.
Da z dobroto svojo,
jim polepšam sončen dan.
Čira čara, hokus pokus,
kruha ven na plan. (2x)

ČE BI BIL...

Aleš Traven

1. Če bi bil med-ve - dek, pri - dno bi br - log po-sprav-ljal in za slad-ki me - dek

4. In če bil bi slonček, bi s prijatelji prepeval, svetil kakor sonček in jih s srčecem ogreval.

5. A jaz nisem mucka, tud' ne slonček, ki prepeva, prav tako medvedek in ne žabica vesela.

7. Brun - da brun - da brun - da brun - da brun - da brun - da da.

2. Če bila bi žabica,
po nakupih bi skakljala,
mamici pomagala,
se vesela z njo igrala.

Pa regljala bi glasno
tole pesmico:
rega, rega, rega, rega, rega, kvak.

3. Če bila bi mucka,
bi z otroki se igrala.
Vsakega bi srčka
tem otrokom omehčala.

In bi mjavkala glasno
tole pesmico:
mijav, mijav, mijav, mijav, mijav, mijav.

4. In če bil bi slonček,
bi s prijatelji prepeval,
svetil kakor sonček
in jih s srčecem ogreval.

In trobljal bi prav glasno
tole pesmico:
trumba, trumba, trumba, trumba, trumba, trumba, ba.

5. A jaz nisem mucka,
tud' ne slonček, ki prepeva,
prav tako medvedek
in ne žabica vesela.

Jaz otrok sem, ki glasno
poje pesmico:
hitro, hitro, hitro, hitro gremo se igrat.

LAVRA

Aleš Traven

E H7

1. "Lav-ra, na-ša si kra-lji-ca," ti od tu-kaj kli-če glas ve-

E A H7 E H7 A

5 sel, tvo-ja du-ša je kot pti-ca, ki v sr-cu no-si ta od-

E REFREN A E

9 mev. Ved-no ra-di se i-mej-mo vsi ve-se-li vris-kaj-mo in ko z

H7 E H7 E A

12 Je-zu-som smo ve-dno ra-di mo-li mo pa po-ma-gaj-mo pri-ja-tel-jem ki

E H7 E

15 zdaj v sti-ski so in pa ma-mi, ki nas lju-bi res sr-čno.

2. Kot si nekdaj pomagala
svoji mami videti Boga.
Tudi nam vsem zdaj pomagaš
in nam tole praviš iz srca:

Vedno...

3. Si kot deklica častila
našo sveto blaženo Gospo.
In nas njej priporočila
s kratko pesmico, ki gre tako:

Vedno...

Lavrina pesem ljubezni

s. B. Žibert

C F C

1. Ža - rek se son - čni je sklo - nil na ze - mljo ta - krat, ko

7 G C F

Lav - ra prej-me živ - lje - nje. V nje - no maj - hno sr - ce pa

16 G F C G7 C

stru - ne lju - be - zni u - pe - te so že.

24 G7 C

Bla - že - na Lav - - - ra, bi - ser mla - do - - -

28 G7 C

sti, sto - paj med na - mi, daj nam mo - dro - sti,

35 F C

v no - vo živ - lje - nje s ta - bo gre - mo, da no - si - mo

42 G7 C

luč kjer - ko - li smo.

2. Pesem ljubezni na zemlji si pela,
srečo, nasmeh si drugim delila.
Tvoje čisto oko
pa vedno bilo je uprto v nebo.

3. V srcu nosila si tiho trpljenje,
rano skelečo celo življenje.
"Mama, kaj naj storim,
da rešim za vedno te grega temin?"

Moj Gospod

C Am Em Am

Moj Go-spod, vse je v ro - kah tvo - jih;

F C/E Dm Gsus4 G

poln sem za - u - pa - nja, te bi se izro - čim.

C Am Em Am

Ti da - ješ u - pa - nje, k te bi - se o - bra - čam,

F C/E Dm G C *Fine*

vlij v sr - ce mi po - gum, do - bri moj Go - spod.

Am F G C Dm

1. Ko skr - bi, te že - ve se vr - - ste, k te - bi dvi - gam

G C/A G/B C C G Am F

svoj po - gled Go - spod. Ti me lju - biš,

E7 Am D7 G/D D7 G G7

me ne za - pu - stiš; O če ti ob me - ni - si.

2. Kažeš cilje mi v daljavi tam;
navdušuješ dvigaš mi pogled.
Kličem: "Pridi, osvobodi me.
Rad bi drugim kazal te."

3. Naj prinašam upanje ljudem.
jim veselje radost podarim.
Vsak dan znova, zate naj živim,
saj ob Tebi moč dobim.

Prerodi me, Gospod

Peter Pučnik

1. Kobi go - vo - ril je - zi - ke an - gel - ske in bil bi
pre - rok, po - znal skriv - no - sti vse. A če v tem lju - be - zni ni,
je vse to za - man, lebron br - neč sem, lju - bi - ti ne znam.
NajTvo - ja lju - be - zen, Go - spod, me pre - ro - di. Naj Tvo - ja po - moč v živ -
lje - nju me kre - pi. Naj ža - rek mi Tvoj pot ka - že v te - mi. Ti
mo - ja si moč in luč mi v te - mi, Ti pe - sem si mo - jih dni.

2. Ko bi razdajal vse kar premorem sam
in bi govoril: "Življenje svoje dam."
A če v tem ljubezni ni, je vse to zaman.
Lebron brneč sem, ljubiti ne znam.

Tralala hopsasa

Aleš Traven

REFREN G G C

Tra - la - la, po - jem si, hop - sa - sa, brez skr -

5 Am D7 G

bi, saj ko z Je - zu - som sem, rad se na - sme - jim.

9 D G C

Tra - la - la, po - jem si, hop - sa - sa brez skr -

13 Am D7 G KONEC

bi in po - vem vam to, da z Je - zu - som dr - žim.

17 G C

1. Vsa - ko ju - tro ko v - sta - nem, si naj - prej o - či po - ma - nem

21 D7 G

in se spom - nim na pri - ja - tel - ja: Je - zu - sa. Ko si

G C

še zo - be u - mi - jem, pre - den z mle - kom se po - li - jem, na ora -

25 D7 G

to - rij grem po - zdra - vit ga: Je - zu - sa. Tra - la -

Upaj in veruj

Mateja Jamnik

1. Son - ce ka - že tvo - jo pot, ja - sno ti ri - še

ci - lje pov - sod. In, ko ne veš, za - kaj je hu - do,

ve - dno on po - ma - gal ti bo. U - paj, u - paj

in ve - ruj. Lju - bi, lju - bi, ne o - bu - puj.

2. V majhnih težavah smisel je,
v velikih naporih dar skriva se.
Bodi pogumen, le brez skrbi,
Bog te vzel bo v svoje dlani.

Upaj... (2x)

3. Z majhno roko zmoreš stvari,
le da srce ti veliko živi.
In ko nič težko ti ni,
takrat vedi, On s tabo živi.

Upaj... (2x)

Kazalo

Predstavitev	5
Namesto uvoda	6
zgodba	7
S. Irena Berčan, LAVRINA VELIKA LJUBEZEN	8
Kateheze	35
Rafo Pinosa, PONOS - PONIŽNOST	36
Rafo Pinosa, Ali si upaš - POGUM	40
Rafo Pinosa, Egiptovski Jožef - moč odpuščanja	44
David Jensterle, Naredimo človeka po svoji podobi (1 Mz 1,26)	47
Boštjan Medved, Vsak dan je priložnost za iskanje resnice - nevoščljivost	51
Rafo Pinosa, Stoj pokonci: INTEGRITETA	55
Urška Celarc, Samarijani	57
Boštjan Medved, Odpuščanje	59
S. Danijela Kordeš, Vse naše življenje je darovanje	63
Rafo Pinosa, VZTRAJNOST	67
Rafo Pinosa, VZTRAJNOST II	70
Nove ideje za staro delo	73
Oratorijsko romanje na	74
s. Brigita Zelič, Križev pot	76
s. Irena Jakljič, Spokorno bogoslužje	82
Pesmi	85
Aleš Traven, Čarovnik	86
Aleš Traven, Če bi bil	87
Aleš Traven, Laura	88
s. B. Žibert, Lavrina pesem ljubezni	89
Moj Gospod	90
Peter Pučnik, Prerodi me, Gospod	90
Aleš Traven, Tralala hopsasa	93
Mateja Jamnik, Upaj in veruj	94